



**KULAK: het jonge geweld
komt uit het Westen**

p. 5



**Miel Dekeyser: de
McMedia zijn nabij**

p. 7



**LISST: Leuven-
Salgotarjan 1-0?**

p. 10

LEUVENSE STUDENTENKOEPEL TEN PALEIZE ONTVANGEN

Prins Filip erkent studenten

Vorige week vrijdag hadden een dertigtal studenten een ontmoeting met een zeer bijzondere eredoctor van de KU Leuven. Zijne koninklijke hoogheid prins Filip vond in zijn drukke agenda tijd om in discussie te treden met de basis van de Leuvense universiteit.

Hoewel leden van de koninklijke familie regelmatig contact hebben met studenten in binnen- en buitenland, is het een primeur dat een representatieve studentenkoepel officieel wordt ontvangen. De ontmoeting was echter meer dan een protokollaire aangelegenheid. De konkrete aanleiding was de uitreiking van het doctoraat honoris causa aan prins Filip op het Patroonsfeest van 4 februari.

Dat dit eredoctoraat niet zonder slag of stoot werd toegekend, is genoegzaam bekend. De Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) reageerde oorspronkelijk met enige afstand op het gebeuren. Pas nadat studenten en media zich begonnen roeren en de universiteit zich op een middelmatige manier verdedigde, bepaalde Loko een nieuw standpunt. Volgens Loko wilde de KU Leuven niet zozeer de maatschappelijke verdiensten van de eredoctoren eren, maar vooral andere doeleinden dienen.

KATALYSATOR

De Leuvense studentenkoepel heeft zich echter steeds willen onderscheiden van het politiek-gemotiveerde protest. Zij benadrukte dat de eredoctoraten een uitdrukking moeten zijn van een gemeenschappelijk gevoel dat in de universiteit leeft. Binnen de vergaderingen van Loko was er echter nooit sprake van enige negatieve gevoelens ten aanzien van de kroonprins. Integendeel.

Getrouw aan het principe dat er aan een universitaire instelling ruimte moet zijn voor kritisch debat, verstuurde Loko reeds in december een brief naar de prins met als boodschap dat de Leuvense studenten bereid waren tot een gesprek. Tot ieder's verbazing, ook die van de academische overheid, reageerde de prins entoesiast. Praktische afspraken werden gemaakt om op 15 maart een werkvergadering met de prins te beleggen.

De toespraak van de prins op 4 februari over erkenning was een verfrissend geluid en ook een katalysator voor een discussie binnen Loko zelf. In tijden van vertechnisering en ontleding is het immers niet evident om na te denken over de filosofische uitgangspunten van de hedendaagse samenleving. De deelnemers aan het gesprek met de prins waren alvast zeer te spreken over de gedachtewisseling.

Thomas Leys

Het uitgebreid verslag van het bijzondere gesprek met prins Filip vind je op pagina 9.



(foto Johan Coart)

SOCIALE RAAD TEGEN DE PRIJSSTIJGING VAN ALMA

Voedseldropping tegen prijsstijging

Dat de studentenbeweging niet bepaald een voorstander is van prijsstijgingen in Alma is geen groot geheim. Iedereen verwachtte dan ook dat er actie gevoerd zou worden tegen de onlangs aangekondigde prijsstijging. Vorige woensdag deelden medewerkers van Sociale Raad (Sora) voor Alma 3 gratis broodjes uit als protest tegen de prijsstijging.

Op de voorlopige begroting van Leuca (Alma en Faculty Club) voor 2002 zit momenteel een tekort van vijftieng à vijftigduizend euro. Alma hoopt dit probleem op te lossen door een gemiddelde prijsstijging van 0,10 euro. Met deze prijsstijging breekt Alma een belofte aan de studentenvertegenwoordigers. Hen was immers beloofd dat er dit jaar zeker geen prijsstijging zou komen.

Sociale Raad, een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko), beklemtoont in haar officieel standpunt dat Alma niet alleen een belangrijke

sociale functie vervult maar ook statutair een sociale voorziening is. Zij vinden de gemiddelde prijsstijging van 0,10 euro zonder meer te hoog. Bovendien stellen mensen van Sora zich vragen bij de noodzakelijkheid van die beslissing. Het eisenpakket van Sora is drievoudig. Ten eerste willen ze geen overbodige prijsstijging van de maaltijden. Ten tweede moeten de doelstellingen van Alma opnieuw gerespecteerd worden en tenslotte moet de kwaliteit en de variatie van de maaltijden verbeteren.

Met die eisen in het achterhoofd besloot de Algemene Vergadering (AV) van Sora een ludieke actie te organiseren. De opzet van de actie was op zijn minst origineel te noemen. Met een luchtballon zouden boven Alma 3 gratis broodjes gedropt worden als protest tegen de prijsstijgingen. Vorige dinsdag was alles in kannen en kruiken. De ballon was besteld, de broodjes zouden gemaakt worden door een ploeg van Soramedewerkers en er werd druk geflyerd om de actie aan te kondigen. Jammer genoeg gooiden de weersomstandigheden op woensdag roet in het eten.

De actie met de ballon kon niet doorgaan wegens regen en wind.

Op het laatste moment besloot Sora dan maar een bestelwagen te gebruiken om de gratis broodjes te verspreiden voor Alma 3. De aanwezige studenten lieten de unieke kans op een gratis broodje niet liggen waardoor de tweehonderd broodjes in een mum van tijd uitgedeeld waren.

Achteraf kregen de studentenvertegenwoordigers binnen Alma de kans om hun grieven en eisen op tafel te leggen op een stuurgroepvergadering van Alma (brengt advies uit aan de Raad van Beheer van Leuca over Alma). Marleen Verlinden, directeur van Leuca, gebruikte deze gelegenheid om akte te nemen van de bezwaren en eisen van de studenten. Verlinden en de andere aanwezigen op de vergadering verkondigden echter niet op de eisen te kunnen ingaan omwille van economische redenen. Of dit verhaal nog een staartje krijgt is voorlopig onduidelijk.

Kristof D'Exelle

WESTERRECHT

De rectorale communicatiestop is opgeheven. Deze week volgt Veto weer de dolkomische avonturen van André Westerrecht, de 'chief executive officer' van een universitaire onderneming met een Europese missie.

(Rector Westerrecht daalt samen met een trawant neder tot in de diepste katakomben van zijn rectoraat. 'Dienst Kommunikatie' zeggen de gotische letters op de ingangspoort. Aan de muur hangen wandklokken die het precieze uur aangeven in Leuven, Gent, Antwerpen en Brussel (zowel KUB- als VUB-time). Op een tafel staan telefoons met rechtstreekse lijnen naar Guy Voorwoud en Alexandra Te Vroeg van De Standaard. Satellietbeelden geven voortdurende updates van het 'Limburgse front'.)

Ronny Vandotcom: (ziet de rector binnenkomen) Geef acht! (De personeelsleden springen recht)

André Westerrecht: Blijf rustig zitten! Ik heb iemand meegebracht voor wat external communications consultancy advisory. euh, dingetjes. Leg het zelf maar uit. (ploft zich in een zetel)

Noël Serpent: Dank u, mijnheer de rector. Mensen, vanaf nu kom ik hier ieder

jaar en niet om twee jaar. Vertel eens over jullie nieuwe geweldige initiatieven.

Katrijn De Zeemeermin: (steekt vingertje in de lucht) Bodywarmers! Voor een universiteit met een warm hart en veel liefde!

Katrien Wilikweleens: (fier) Onze info-brochures voor nieuwe studenten zijn vanaf nu beschikbaar in het Nederlands, Engels, Chinees, Smurfs en in DUO-taal!
Serpent: Futiliteiten! Je vergeet ons belangrijkste promotiemateriaal: de eigen mensen. Studenten moeten weten dat ze studeren aan een modeluniversiteit waar problemen snel en efficiënt worden opgelost.

Westerrecht: Jamaar, Noël, iedereen weet dat dat niet waar is.

Serpent: (verbaasd) Dat is het punt ook niet!

Ludo Aprilvis: Jamaar, onze universiteitskrant lijkt al twee druppels water op de Pravda. Wat kunnen we nog meer doen?

Vandotcom: Let op, die kerel heeft gelijk. Met deze universiteit moeten we dringend een marsrichting kiezen. De vraag is enkel, waar naartoe?

Serpent: (rent naar de flipchart, schrijft een hele grote letter K en tekent daar een grote sirkel rond) De toekomst!

De Zeemeermin: Kamagurka!

Aprilvis: We hebben toch al een goede cartoonist.

Serpent: Maar neen! De K in de naam van deze universiteit. Gebruik het als uw beste verkoopargument, of nog beter, schaf de letter af en gebruik dat als een pluspunt. Kijk naar wat de basis in de universiteit van Nijmegen heeft gezegd.

Westerrecht: Noël, dat krijgen we hier nooit door. Een enquête zou hier nooit een duidelijke meerderheid geven.

Serpent: Dat betwijfel ik. Mijnheer de rector, ik zal eens een paar simpele vraagjes stellen. Vindt u de inhoud belangrijker dan de verpakking?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Is het goed dat organisaties ernaar streven de naastenliefde te bevorderen?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Denkt u dat het goed is dat organisaties zeggen waar het op staat?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Is traditie niet de beste troef van de universiteit?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Bent u voor het behoud van de K in de naam van de universiteit?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Ok, let nu goed op. (pauzeert eventjes) Mijnheer, stelt u ook vast dat godsdienst minder belangrijk wordt in onze samenleving?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Is het nodig dat de universiteit een moderne uitstraling heeft?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Kan een nieuw imago een sterke impuls geven aan de inschrijvingscijfers?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Wordt katholiek soms niet geassocieerd met konservatief?

Westerrecht: Ja!

Serpent: Bent u voor het verdwijnen van de K in de naam van de universiteit?

Westerrecht: Euh. Ja?

Serpent: Zo ziet u maar. Ieder ernstig communicatiebureau stelt dat soort vragen en gebruikt enkel het laatste antwoord, afhankelijk van de vraag van de klant. (kijkt op zijn horloge) Goed, ik moet nog wat onderwijzers en ministers van justitie gaan schofferen. Ik stuur mijn faktuurje wel vanuit de Wetstraat 16.

loes.mathijs@veto.be

LEZERSBRIEVEN

Welsprekendheidstornooi

Bij het lezen van de achterpagina in de laatste uitgave van Veto, viel het mij op dat enkele belangrijke feiten uit het artikel waren weggelaten. Ik was aanwezig op het Welsprekendheidstornooi en moest daar noodgedwongen opmerken dat het voorbereide deel van Wouter van Mierloo origineel noch zelf geschreven was. De 'Tips voor Deelname aan het Welsprekendheidstornooi' waren niet de zijne, maar woorden van Freek de Jonge ('Het Maken van een Conference'). Van concept tot concrete invulling vind ik bijna het hele "zelf voorbereide" deel van van Mierloo terug in deze twintig minuten durende sketch van de Jonge.

Dat de jury geen nota maakte van het plagiaat, verbaasde mij al, maar ik was er toen niet van overtuigd dat originaliteit een vereiste was voor de welsprekendheid. Uw artikel geeft aan van wel, vandaar deze reactie.

Joachim Vandekerckhove, tweede kandidatuur Psychologie

Verrechtsing

Ik heb het interview met rector Oosterlinck (Veto 11 maart 2002) met veel interesse gelezen. Vooral het laatste stukje over de maatschappelijke verantwoordelijkheid van de universiteit in verband met het fenomeen van de verrechtsing heeft mijn aandacht getrokken. Rector Oosterlinck zegt in dat verband dat hij het Overlegcentrum voor Ethiek zal vragen hieraan wat meer aandacht te besteden. Bij deze wil ik u graag meedelen dat het Overlegcentrum voor Ethiek wel degelijk met deze problematiek bezig is. Reeds in 1999 was er een interdisciplinaire werkgroep actief die zich uitdrukkelijk op het fenomeen ekstreem-rechts toespitste. Dit resulteerde in een paginagrote

opinieblad zijde in De Standaard van 1 juli 1999 onder de titel 'Ekstreem-rechts onaanvaardbaar'. De activiteiten van de werkgroep Ekstreem-Rechts werden ondertussen overgenomen door de recent opgerichte interfakultaire werkgroep 'Migratie en Multikulturalisme', onder leiding van de collega's M.C. Foblets en J. Billiet.

Het Overlegcentrum organiseert ook elk jaar alternerend de Multatuli-lezing en de Politeia-Konferentie. De Multatuli-lezingen gaan over de uitdagingen van de multiculturele samenleving. Het thema van de lezing die in mei 2001 gehouden werd door Prof. Dr. Robert Putnam en Prof. Dr. M. Douglas was 'Angst en onzekerheid in de moderne samenleving'. De vraag naar de voorwaarden waaronder confrontatie van culturen niet leidt tot bedreiging maar tot verrijking aanleiding geeft, en de vraag op welke wijze cultuur misbruikt kan worden voor politieke doeleinden, komt telkens uitdrukkelijk ter sprake. De Politeia-Konferentie (3 mei 2002) zal handelen over 'Politieke massakommunikatie en retoriek'.

Prof. Bart Pattyn, Directeur Overlegcentrum voor Ethiek

Recht van antwoord

Veto ontving deze week een recht van antwoord namens de vereniging 'Jong Manifest', dat echter niet aan de wettelijke criteria voldeed. De redactie verkoos deze tekst niet te publiceren als lezersbrief, aangezien reeds in eerdere lezersbrieven genoeg kritiekpunten werden aangehaald en adequaat beantwoord.

Nacht van het Eksamen helderziend?

Trouwe lezer Wim Raeymaekers maakt ons attent op een ernstig geval van examenfraude: "Mijn vaststelling zal u misschien verbazen, maar het is wel de harde realiteit." Als deelnemer aan de Nacht van het Eksamen, een evenement dat vorige week plaatsvond in een grote Leuvense bioscoop georganiseerd door een kwaliteitskrant en zijn vakaturebijlage, klaagt hij aan dat de wedstrijdopgave "onoplosbaar" was.

Veto staat uiteraard op de barricaden bij de verdediging van de studentenbelangen. Volgens onze aandachtige lezer luidde een van de vragen als volgt: "Welk studentenblad interviewde dit jaar prins Filip?". Bij de antwoordmogelijkheden stond Veto, wellicht bedoeld als juist antwoord. Nochtans had Veto dinsdag nog geen interview met prins Filip. De CampusKrant daarentegen kon wel reeds uitpakken met een prinselijk interview. Wim Raeymaekers, wiens vertrouwen in de organisatoren naar eigen "geschokt" is, eist een rechtzetting.

FOKKE & SUKKE KUNNEN NIET TEGEN DE DRUK



Europese studenten en rectoren vormen front

Voor de eerste keer hebben Europese studenten en universiteiten gezamenlijk een verklaring ondertekend waarin ze een visie presenteren op de toekomst van het hoger onderwijs in Europa. De ondertekening van de 'Joint Declaration' in Parijs was een mijlpaal in de geschiedenis van de Europese studentenbeweging.

De gemeenschappelijke verklaring heeft als titel 'Students and universities: an academic community on the move'. Ze werd ondertekend door de Europese studentenbeweging Esib en de European Universities Association (EUA). Esib overkoepelt de nationale studentenverenigingen van 35 Europese landen en vertegenwoordigt op die manier meer dan tien miljoen studenten. De EUA, waarvan rector Oosterlinck bestuurslid is, is de vereniging van zo'n zeshonderd Europese universiteiten.

De verklaring is een uitvloeisel van een conferentie in Praag vorig jaar, waar de Europese onderwijsministers de opvolging van de Bolognaverklaring bespraken. In het kader van deze conferentie had Jack Lang, Frans minister van onderwijs, zowel aan Esib als aan de EUA voorgesteld hun werking concreet te ondersteunen. Met deze gemeenschappelijke verklaring benadrukken Esib en EUA dat samenwerking tussen studenten en instellingen noodzakelijk is voor een vruchtbare implementatie van de Bolognaverklaring. Hun samenwerking is een essentiële voorwaarde voor de creatie van het dynamische en innovatieve "Europa van de kennis".

Studenten zijn volwaardige leden van de academische gemeenschap en moeten betrokken worden in de vormgeving van het beleid en in het beheer en het bestuur van de instellingen. Esib en EUA roepen op om deze visie door te trekken naar de hele samenleving. De jongere generaties moeten blijvend betrokken worden in de vormgeving van het beleid. Zo wordt ook opgeroepen om de jongeren in het algemeen, en Esib in het bijzonder, te horen tijdens de Konventie van Laken over de toekomst van de Europese Unie.

Vervolgens schuift de 'Declaration' een aantal gemeenschappelijke prioriteiten naar over de vormgeving van de Europese ruimte van hoger onderwijs. Volgens EUA en Esib is een grotere en meer flexibele mobiliteit van studenten en academisch personeel een fundamentele bouwsteen voor de ontwikkeling van een Europese ruimte van hoger onderwijs. Er is al veel werk verricht om de hinderpalen voor mobiliteit te identificeren en weg te nemen.

Effectieve en transparante mechanismen van kwaliteit zorg zijn noodzakelijk om het wederzijdse vertrouwen in het Europese hoger onderwijs te bevorderen en op die manier de erkenning van diploma's en graden te vergemakkelijken. Hoger onderwijs moet bovendien democratisch zijn en toegankelijk voor iedereen. Daarom menen de ondertekenaars dat sociale aspecten centraal staan bij de creatie van een Europees onderwijslandschap.

VOLWAARDIG

Ook mag deze ruimte van hoger onderwijs niet los staan van de ontwikkeling van een Europese onderzoeksruimte. De integratie van leren, onderwijzen en onderzoeken is essentieel voor een dynamisch universitair systeem. Daarenboven moet het een echt Europees proces zijn, zodat de voordelen van de diversiteit van ons continent worden benut. EUA en Esib beschouwen Zuidoost-Europa niet als een perifere regio maar als een volwaardige partner.

Ten slotte drukken de ondertekenaars in deze tekst ook hun bekommernis uit over het globaliseringsproces. "Terwijl wereldwij-

de competitie gezien kan worden als een manier om kwaliteit van het onderwijs op te vijzelen, zouden de principes achter de samenwerking in het Europese hoger onderwijs gebaseerd moeten zijn op *educational solidarity*." Zowel EUA als Esib delen de mening dat onderwijs een publiek goed is en niet enkel een handelsprodukt. Als fundamenteel mensenrecht mag onderwijs geen rol spelen in overeenkomsten die vooral de vrije handel willen promoten. Hiermee zet de 'Joint Declaration' zich af tegen het opnemen van onderwijs in de zogenaamde Gats-akkoorden die onderwijs willen liberaliseren.

Ook los van de inhoud is deze 'Joint Declaration' een historische verklaring en een mijlpaal in geschiedenis van de Europese studentenbeweging. Voor de allereerste keer zaten instellingen en studenten als gelijkwaardige partners rond tafel om een fundamentele visie over hoger onderwijs op

papier te zetten. Dit is het bewijs dat het vele harde werk van drie jaar studentenvertegenwoordiging zijn vruchten begint af te werpen.

De 'Joint Declaration' is het begin van een intense samenwerking tussen Esib en EUA. Het is de bedoeling in de toekomst op het terrein concreet te gaan samenwerken rond het opstellen van een 'code of good practices' in verband met de erkenning en ekwivalentie en de integratie van Zuidoost-Europa in de Europese ruimte van hoger onderwijs.

Martina Vukasovic, voorzitter van Esib, is alvast entoesiast over het initiatief: "Dit is de eerste keer dat universiteiten en studenten samengekomen zijn om thema's te bespreken die fundamenteel zijn voor de ontwikkeling van het Europese hoger onderwijs. We hopen dat we op deze manier kunnen garanderen dat het debat over belangrijke onderwerpen, zoals de kwaliteitsbewa-

king van het onderwijs, ten gronde kan worden gevoerd." Ook de voorzitter van de EUA, Eric Froment, beklemtoont het belang van een dialoog tussen de generaties en dat een *partnership* tussen studenten en universiteiten van vitaal belang is voor de ontwikkeling van een Europese ruimte van hoger onderwijs.

Tijl Vereenoghe

De tekst van de 'Joint Declaration' vind je op <http://www.esib.org>.

SEDES IS DEFINITIEF DICHT

Het laatste middagmaal

Tot vorige donderdag was Sedes het oudste studentenrestaurant in Leuven, maar nu gaat het voor onbepaalde tijd dicht. De harde economische logica van de Leuvense Universitaire Cateringdienst (Leuca) die de Alma's en de Faculty Club beheert, heeft weer een slachtoffer gemaakt.

Op 14 maart was er misschien iets meer volk dan anders en je kreeg een gratis dessert, maar zolang je de diskrete affiches niet las, kon je niet weten dat het de laatste dag van Sedes was. Het leek wel of iedereen het onheil dat in de lucht hing, wilde negeren en deed alsof het restaurant in de Vlamingenstraat gewoon open bleef.

Sedes was niet zomaar een studentenrestaurant: het had een schare zeer trouwe klanten: een zeer verscheiden publiek dat niet zomaar naar de andere Alma's zal gaan. Vroeger stond Sedes bekend om haar eksotische schotels. Het was er ook steeds gezellig met de wat kleinere zaal, die in niets lijkt op de veel grotere Alma's.

MISSEN

Het vaste personeel van Sedes bestond uit drie medewerkers. Jacqueline die er tweëndertig jaar werkte, is er echt het hart van in dat Sedes sluit: "Het was hier altijd gezellig, niet zo druk als in de grote Alma's zodat we af en toe een babbeltje met de klanten konden slaan." Haar collega Martine: "Met drie goede collega's samenwerken en vriendelijke klanten over de vloer krijgen, is het beste dat er is. Het was echt heel aangenaam om hier te werken, maar het kan nu niet meer."

Enkele *die-hards* van Sedes zijn wel een beetje het noorden kwijt: "We komen hier met ons groepje nu al vier jaar lang elke dag, en we weten niet wat we nu zullen moeten doen." Hoewel Alma 2 vrij dichtbij is, wordt dat niet echt als een alternatief gezien: het eten is er minder goed en het is er veel te groot.

Bij de vaste Sedes-klanten hoorden ook enkele profren, waarvan wij er eentje om een korte reactie vroegen. "Ik kwam hier wel graag, het is een van de gezelligste plaatsen om te eten," vertelt hij. "Maar ik heb er weinig begrip voor. Vroeger hadden ze hier onder andere de eksotische schotels, waarmee ze dan zijn gestopt. Zo hebben verschillende vaste klanten afgehaakt en kom je natuurlijk in de problemen." Jacqueline: "Vroeger maakten wij onze eigen schotels, maar het COP (het centraal planburo, ldk) heeft beslist dat dat niet meer mocht, alles werd veel meer geüniformiseerd."

REKLAME

Het COP wordt nog meer met de vinger gewezen: niet alleen het afschaffen van de eksotische schotels wordt hen verweten, ook het terugschroeven van de openingsuren was duidelijk een pijnpunt. "Vroeger was Sedes het hele jaar door open, de laatste jaren misschien nog zes maand, en dan nog alleen 's middags." Sedes werd ook veel minder gepromoot dan de andere Alma's, wat de bekendheid natuurlijk niet ten goede kwam. Dit werd ook aangeklaagd door enkele Erasmus-studenten: "Waarom sluiten ze nu eigenlijk? Als ze meer reclame hadden gemaakt voor Sedes, zou dat helemaal niet nodig zijn. Het is gewoon verschrikkelijk."

Zelfs de afwassers, een vaak vergeten en meestal onzichtbare groep in de Alma's,

die je normaal gezien niet van al te veel werkvreugde zou moeten verdenken, zijn erg triest dat Sedes sluit. "Het eerste motief om hier te werken, was wel het geld, maar de sfeer was hier toch altijd goed: na het werk een koffietje drinken met de collega's en zo, dat heb je niet overal."

De meeste studenten begrijpen dus niet goed waarom Sedes nu eigenlijk sluit. De Alma-vestiging was met een eigen stijl en publiek een buitenbeentje binnen Leuca. Helaas lokte de huidige formule te weinig bezoekers. Met een put van rond de negenhonderd duizend euro moesten er een aantal dringende besparingen doorgevoerd worden. Op de Raad van Beheer (RvB) probeerden de medebeheerders van Sociale Raad (Sora) de sluiting nog te vermijden, maar uiteindelijk werd hiermee toch ingestemd om verdere prijsstijgingen in de andere vestigingen te ontwijken. Sora heeft ook oog voor het personeel dat zal moeten verhuizen, maar aanvaardde het compromis.

Op de RvB werd ook al voorzichtig naar de toekomst gekeken. De sluiting werd als een tijdelijke oplossing aangekondigd. Er zal nu worden gezocht naar een nieuwe formule. Er lag een voorstel op tafel om Sedes — voornamelijk — aan derden te verhuren. Nu gebruiken kringen al sporadisch Sedes om hun kaas- en wijnavond te organiseren. Het is dus mogelijk dat in de toekomst Sedes zal verrijzen in zo'n vorm.

Laurens De Koster

Foto: archief



Het einde van het begin

Vorige week dinsdag verwierp de commissie Binnenlandse Zaken van de Senaat met negen stemmen tegen zes het migrantenstemrecht. In het licht van enkele onderzoeken die werden uitgevoerd aan de Leuvense universiteit is dit een merkwaardige beslissing.

Uit een onderzoek van het Ispo (Instituut voor Sociaal en Politiek Opinieonderzoek) blijkt dat in 1999 43,8 procent van de Vlamingen instemde met de toekenning van migrantenstemrecht. 36,3 procent van de Vlamingen ging daar niet mee akkoord. Een onderzoek van de Afdeling Planning en Statistiek (APS) van de Vlaamse Gemeenschap, uitgevoerd in 2001, schetst wel een lichtjes ander beeld. 49,3 procent van de Vlamingen was tegen en slechts 30,3 procent was voor. In beide onderzoeken was 20 procent van Vlamingen onbeslist.

De Leuvense onderzoekers Jaak Billiet, Marc Swyngedouw en Dirk Jacobs merken op dat Ispo en APS de antwoordmogelijkheden in een andere volgorde hebben aangeboden. Dit verklaart volgens hen de verschillen in de resultaten. Maar Karel De Gucht (VLD) meent dat er zich een verschuiving heeft voorgedaan. Het aantal tegenstanders is volgens hem duidelijk toegenomen. Hij beweert zelfs geen wetenschappelijk onderzoek nodig te hebben om te weten dat het verzet tegen het migrantenstemrecht toeneemt.

Bekijken we de zaak over een langere termijn, dan lijkt dit hoogst twijfelachtig. Uit een onderzoek van Jaak Billiet blijkt dat in 1990 maar liefst 58,9 procent van de Vlamingen tegen de toekenning van migrantenstemrecht was. De opeenvolgende verkiezingsuccessen van het Vlaams Blok gingen dus niet gepaard met een toenemend verzet tegen het migrantenstemrecht, integendeel. Bepaalde VLD- en CD&V-tenoren lijken zich te hard te focussen op de rechterzijde van het elektoraat.

Wie in het debat tot nu toe amper gehoord werd, zijn de vreemdelingen zelf. In welke mate staan zij te springen om stemrecht te krijgen? Wat zijn hun verwachtingen ten aanzien van politieke participatie? En zijn zij bereid integratie te aanvaarden als een legitieme voorwaarde? In de politieke arena's kunnen de vreemdelingen deze vragen uiteraard niet beantwoorden.

Een onderzoek, uitgevoerd in 2000 aan de KU Leuven, leert dat 79 procent van de Marokkaanse Mechelaars te vinden is voor lokaal stemrecht. 55 procent koestert zelfs expliciete verwachtingen ten aanzien van lokale politieke participatie. 23 procent van hen verwijst naar de afschaffing van het democratisch deficit en 20 procent hoopt dat stemrecht zal bijdragen tot de vermindering van diskriminatie.

Op de vraag of niet-Belgen aan bepaalde kulturele voorwaarden moeten voldoen om stemrecht te kunnen krijgen, reageren de Marokkaanse Mechelaars verdeeld. 45 procent vindt van wel, 35 procent van niet. 20 procent spreekt zich hierover niet uit.

De waarschuwing van Meryem Kaçar (Agalev) voor een dreigende verzuring in de alloctonengemeenschap lijkt dus niet uit de lucht gegrepen. Het wetsvoorstel over migrantenstemrecht is echter nog niet definitief naar de prullenmand verwezen. Binnen enkele weken moet de plenaire vergadering van de Senaat zich nog uitspreken over het voorstel van Agalev en Ecolo.

En zelfs als de plenaire vergadering het wetsvoorstel verwierpt, betekent dit nog niet dat de eis voorgoed van de politieke agenda verdwijnt. Sp.a en PRL hebben al aangekondigd dat ze het onderwerp bij de bespreking van het volgende regeerakkoord opnieuw ter sprake te zullen brengen. In dat opzicht moet de stemming in de Senaatcommissie niet als het begin van het einde, maar als het einde van een begin gezien worden.

Maarten Van Craen



(foto archief)

WALTER ZINZEN OVER CENTRAAL-AFRIKA

Het Afrikaanse dynamisme van Zinzen

The Zimbabwaanse presidentsverkiezingen hebben aangetoond dat de Noord-Zuidkloof groter is dan ooit. Terwijl het Zwarte Kontinent Mugabe feliciteert met zijn 'klinkende' overwinning, schudt de Europese Unie (EU) met haar vermanende vingertje. De EU vindt dat de verkiezingen oneerlijk zijn verlopen. Het is hetzelfde oud-koloniale Europa dat — ondanks de inspanningen van Verhofstadt — na de top van Barcelona vermoedelijk de 0,7% ontwikkelingshulp niet zal goedkeuren.

In het licht van deze verwikkelingen belofde de Kring voor Internationale Betrekkingen vorige week een onverbloemde analyse en perspectievenschets van het Afrikaanse continent op zijn 'Zinzens'. Walter Zinzen, ons vooral bekend als de *doordrammer* van Ter Zake, gaf ons inderdaad een bikkelharde analyse van de rol die de EU speelt en gespeeld heeft in 'haar' achtertuin. Vooraleer hij van wal steekt, krijgen we echter — een deze keer ongesensureerde — herhaling van wat er in onze schoolboeken stond over 'de dappere Belgen die rijkdom en onderwijs gingen brengen in het primitieve Kongo van negerjies en hutten'.

"Voor ons is dat enorme continent een monolithisch geheel van negers en hutten, verschillende kulturen zijn er voor de Europeaan niet. Bantoes — wat letterlijk 'mensen' betekent —, Toearegs, voor ons zijn het allemaal negerkes," zo ongeveer begint Zinzen zijn pleidooi voor wat meer begrip voor het zwarte continent. "Dé Afrikaan bestaat niet. Het enige wat hen bindt, zijn de slavernij en de kolonisatie, nota bene twee elementen die ze aan ons te danken hebben. 'Te danken' inderdaad, want het zijn toch wij die hen economie, infrastructuur, religie en scholen hebben gegeven. Nog steeds hanteren we dat kolonialistische discours ondanks het feit dat we er — jawel — nog steeds schatplichtig aan zijn, wat minister Michel ook mag beweren". En Zinzen gaat weldoordacht en op kalme toon door: "In de boekjes mag dan wel staan dat we beschaving hebben gebracht, wat we vooral gedaan hebben, is hun bevolking, levens en vooral hun verleden afgenomen".

ZIMBABWE

Onder impuls van de omliggende landen, verklaart (Zuid)-Rodesië zich in 1965 eenzijdig onafhankelijk. Het bewind blijft echter in handen van de blanke minderheid en in de loop van de jaren zal het protest bij de zwarte bevolking dan ook alleen maar toenemen. In 1980 worden er verkiezingen gehouden waarbij Robert Mugabe verrassend een glansrijke verkiezingsoverwinning behaalt. Hij wordt premier en Rodesië verklaart zich nu onafhankelijk onder de naam Zimbabwe, wat 'stenen huis' betekent en dat wijst naar het eeuwenoude unieke ruïnecomplex in het zuidoosten van het land. De geschiedenisles wordt — zoals nog veel zal gebeuren in de loop van de avond — onderbroken voor een anekdote. "De Europeanen konden niet geloven dat die paleizen gebouwd waren door 'negers',

er deden de meest wilde verhalen de ronde. Toen ik jong was, heb ik die ook nog gehoord. De Chinezen waren er geweest of de Egyptenaren. Het kon niet zijn dat die zwarten dat gebouwd hadden".

"Toen Zimbabwe pas onafhankelijk was, was Mugabe erg correct. Hij zag al die ellende en hij wou er iets aan doen. Hij zorgde voor gratis gezondheidszorg, gratis onderwijs. Dit was natuurlijk niet goed voor de schatkist. De landbouw ging dan wel vooruit, maar er was vrijwel geen buitenlandse handel en er waren dus ook geen inkomsten. Zo kwam het dan dat Zimbabwe bankroet ging, en toen kwamen het Internationaal Monetair Fonds (IMF) en de Wereldbank er aan. Ze stelden voor om de opgeslagen maïs te verkopen, de markt te diversifiëren, de mensen voor onderwijs te laten betalen en Mugabe dacht dat goed zou zijn. Tot er droogte kwam en er geen voorraad meer was, want die was verkocht, er geen oogst was, want die was verwoest, er geen onderwijs meer was, want de mensen konden dat niet meer betalen."

WASHINGTON

"De wonderformule van het IMF was mislukt. De blanke manier bleek eens te meer niet de juiste voor de Afrikaanse problemen. Dergelijke kwesties kunnen niet opgelost worden door 'airgekonditioneerde' bureaucraten in Washington. De schuld ligt natuurlijk niet volledig bij het rijke Noorden. Waarom moet Mugabe gaan shoppen in Londen met zijn vrouw terwijl zijn volk honger heeft? Wat had Zimbabwe te zoeken in de Kongolese oorlog?" Zinzen kan het echter niet laten en twee minuten later heeft hij het weer over Europa: "Er zijn echter een aantal fundamentele problemen, het akkoord dat de EU bijvoorbeeld heeft met de regering van Senegal: Europese vissers gaan vis vangen aan de Senegaleese kusten, de lokale vissers moeten nu veel verder in zee om een veel kleinere vangst te hebben. Een gelijkaardig geval vinden we in Zimbabwe, de Viktoriabaars ligt in onze supermarkten, maar er is wel geen vis meer voor de Zimbabwanen." Volgens Zinzen snijdt het mes omgekeerd evenzeer: "Europees vlees wordt tegen dumpingprijzen in Afrika verkocht, lokale veeboeren kunnen onmogelijk op tegen dergelijke prijzen."

Zinzen is echter een optimistisch man: "De Afrikaanse bevolking is ongelooflijk sterk en dynamisch en dat is de enige veralgemening die er mijns inziens gemaakt mag worden voor Afrika." Met Afrikaans dynamisme legt hij uit hoe de bevolking er steeds wonderwel in slaagt om na zware problemen er weer vlug bovenop te komen. "Ze zijn als geen ander in staat om — natuurlijk op beperkte schaal — de lokale economie op te krikken of om slechte gronden met een verbluffend eindresultaat te bewerken. Dat is nu precies zo uitzonderlijk aan hen. Ze leven in ellende, maar ze hebben een oneindige veerkracht en moed." Daarmee beantwoordt Zinzen de laatste vraag van de avond, "en dat vind ik nu mijn bijdrage als journalist, de mensen hier overtuigen van die sterkte, maar ook van de ellende, die de Afrikanen deels aan ons te 'danken' hebben".

Bart Depestel

Afstand Leuven-Kortrijk wordt beetje kleiner



Al te vaak wordt vergeten dat onze universiteit nog een afdeling heeft in Kortrijk. De Katholieke Universiteit Leuven Afdeling Kortrijk, kortweg Kulak, wil echter meer zijn dan het kleine West-Vlaamse broertje van onze Alma Mater. Ook de studenten lijken dat nu te beseffen en doen pogingen om de contacten te verbeteren. Het recente bezoek van een aantal Leuvense studentenvertegenwoordigers aan de Kulak was een eerste stap in de goede richting.

Tijdens dit werkbezoek werd duidelijk dat de Kulak niet zomaar een *missiepost* van de KU Leuven is. De kampus ademt gezelligheid uit en men tracht er van de Kulak een dynamische studie- en leefomgeving te maken, waarin ruimte is voor veel informeel contact tussen studenten en academisch personeel. Piet Vanden Abeele, sinds dit jaar subrector van de Kulak formuleert het zo: "De studenten hebben mijn kantoor nog nooit bezet. Dat is ook niet nodig want mijn deur staat altijd open voor hen."

De studenten die het meest bij Vanden Abeele over de vloer komen, zijn de leden van het presidium van de Kulak. Veto sprak met preses Frédéric de Grave over studeren aan de Kulak en over de werking van het presidium.

Veto: *Waarom zou een student moeten kiezen voor de Kulak?*

Frédéric de Grave: «Eerst en vooral liggen de slaagpercentages bij ons altijd iets hoger dan bij de andere universiteiten. Dat is een algemene trend in alle faculteiten. De reden

hiervoor is niet dat het onderwijsniveau hier lager zou liggen, want we hebben hier toch dezelfde proffen als in Leuven. Het heeft echter vooral te maken met het feit dat we hier altijd in kleinere groepen zitten, zowel in de les als tijdens werkcolleges. Het maakt natuurlijk een verschil of je met twintig man in de les zit of met honderd. De Kulak telt een kleine zevenhonderd studenten, verspreid over zes faculteiten, en die kleinschaligheid heeft natuurlijk zijn voordelen voor de studenten.»

«Bovendien zorgt die kleinschaligheid er ook voor dat de Kulakstudenten goed begeleid kunnen worden door de monitoraten. Ik denk dat dat de grote troef is van de Kulak. Het contact met proffen en assistenten is bij ons veel intenser dan aan de grotere universiteiten. De overgang naar het hoger onderwijs verloopt op die manier veel geleidelijker, aangezien de grootte van de Kulak toch vergelijkbaar is met een middelbare school. Ik weet natuurlijk niet hoe het is om in Leuven te studeren, maar ik denk dat je daar toch veel meer aan je lot wordt overgelaten. Sommige studenten zijn wel eens ja-loers op de mogelijkheden van het studentenleven in andere studentensteden, terwijl dat hier allemaal veel beperkter is natuurlijk. Maar uiteindelijk vinden de meesten de kleinschaligheid wel positief, hoewel het iets moeilijker is om te brossen natuurlijk.»

Veto: *Richt de Kulak zich vooral op studenten uit West-Vlaanderen?*

Frédéric: «Zo goed als alle studenten komen uit West-Vlaanderen. Daarnaast hebben we er ook nog een aantal uit Oost-Vlaanderen en zelfs twee studenten uit Antwerpen, maar dat zijn toch wel uitzonderingen. De inschrijvingscijfers zijn de laatste tien jaar wel steeds

aan het zakken, hoewel er dit jaar wel weer een kleine opflakking was. Iedereen aan de Kulak zoekt een beetje naar een reden hiervoor, maar voorlopig hebben we die nog niet gevonden. Misschien is het wel zo dat studenten het tegenwoordig wat grootser zien en liever wat verder van huis gaan studeren. Achttien procent van de Kulakstudenten vervolgt zijn studies na twee jaar in Leuven, behalve dan een paar uitzonderingen, mensen die een lief hebben in Gent bijvoorbeeld.»

Veto: *Wat is de verhouding tussen het aantal kotstudenten en de pendelstudenten aan de Kulak?*

Frédéric: «Aan de Kulak zijn er toch zo'n vijftien procent kotstudenten. Op de kampus zelf biedt de unief een aantal kamers aan. Enerzijds heb je de peda met twaalf kamers, waar eerstejaars terecht kunnen. De peda is een verantwoordelijke, maar je kan er toch doen wat je wilt. Daarnaast heb je ook het 'studentendorp' voor de tweedejaars, een aantal gezellige huisjes waar studenten samenleven. De huurprijzen liggen hier veel lager dan bijvoorbeeld in Leuven. Afhankelijk van de categorie betaal je iets meer of minder dan 100 euro. In Kortrijk zelf zijn er natuurlijk nog veel priveekoten, waar ook studenten van de Kortrijkse hogescholen zitten.»

Veto: *Hoe zijn de beslissingsorganen aan de Kulak gestructureerd en in hoeverre zijn die autonoom van Leuven?*

Frédéric: «Het hoogste orgaan is de Interfacultaire Raad, vergelijkbaar met de Akademische Raad in Leuven. Hier zetelen de rector, de groepsvoorzitters en vertegenwoordigers van assistenten en studenten. De belangrijkste zaken worden er beslist. Daarnaast heb je dan per faculteit een groepsraad. Het contact tussen proffen en studenten is wel heel goed; we moeten dus helemaal geen schrik hebben om iets tegen de proffen te gaan zeggen. De groepsraden hebben wel niet zoveel te zeggen omdat ze eigenlijk afhangen van de Permanente Onderwijscommissies in Leuven. Voor alles wat we willen doen, hebben we toestemming nodig van Leuven.»

BARRIKADES

«We hebben nu een toekomstnota voor de Kulak opgesteld. Daarin vragen we aan Leuven wat we allemaal mogen doen. Zo stellen we bijvoorbeeld de vraag of we een derde jaar voor de bachelor mogen inrichten, of we een opleiding Toegepaste Wetenschappen mogen aanbieden. Aan de ene kant hebben we soms het gevoel dat we autonoom van Leuven zouden moeten zijn, maar anderzijds weten we wel dat we maar een onderdeel, een faculteit van de KU Leuven zijn. Onze dagdagelijkse perceptie van de Kulak is echter veel meer deze van een vrij zelfstandige instelling. We gaan morgen zeker niet op de barrikades staan om ons af te scheiden, maar soms prikkelt het wel een beetje.»

Veto: *Vorig jaar werd door de Kulak een bepaalde prof naar voor geschoven om de nieuwe rector te worden. In Leuven werd toen echter beslist dat het Piet Vanden Abeele, oud-dekaan van de faculteit Economie in Leuven, moest worden. Vonden jullie die beslissing niet betuttelend?*

Frédéric: «De procedure was toen inderdaad niet zo duidelijk voor ons; we hebben dat allemaal niet zo goed kunnen volgen. Maar we zijn alleszins heel tevreden van onze nieuwe rector. Hij staat altijd open voor de opmerkingen van de studenten. Of er altijd iets concreet mee gebeurt, is natuurlijk een andere vraag, maar we hebben wel de indruk dat hij stukken beter is dan Oosterlinck.»

Veto: *Hoe zit het met de werking van jullie presidium?*

Frédéric: «Wij houden ons bezig met zowel

het organiseren van ontspannende activiteiten als met de vertegenwoordigende functies. De meeste activiteiten aan de Kulak gaan uit van ons presidium. Wij organiseren fuiven, kantussen, voetbaltornooien, af en toe eens een rugbymatch, de jaarlijkse Kulak-Proms. Daarnaast heb je ook nog een vierentwintigerteam, dat ieder jaar een vierentwintigturen met een bepaald thema op poten zet.»

«Voor onze activiteiten mogen we gebruik maken van een lokaal van de universiteit; wij noemen dat de *Zweetkelder*, omdat de verluchting er niet zo optimaal is. Dat is een vrij grote zaal voor pakweg vierhonderd mensen, die op de kampus zelf ligt. We moeten dus nooit ver lopen als we iets willen organiseren. Het is vrij eenvoudig om de studenten te bereiken. We hebben niet echt officiële informatiekanaalen, maar er zit van iedere faculteit wel iemand in het presidium en de persoonlijke contacten doen de rest.»

PITJE

Veto: *Hoe ervaren jullie de relatie met de studentenbeweging in Leuven?*

Frédéric: «Het contact met de Leuvense studenten heeft eigenlijk altijd op een laag pitje gestaan. Wij waren nauwelijks op de hoogte van waar men in Leuven mee bezig was, en ook omgekeerd was dat zo. We willen dat wel verbeteren. Het is natuurlijk niet zo gemakkelijk door de afstand, maar een voorstel zou bijvoorbeeld zijn ons te laten vertegenwoordigen door oud-Kulakkers die in Leuven studeren. Een andere suggestie, van onze rector, is om op de Akademische Raad altijd een studentenvertegenwoordiger te laten zetelen die aan de Kulak heeft gestudeerd.»

«We beginnen nu een beetje de contacten op te bouwen; zo ben ik bijvoorbeeld vorige week naar een open algemene vergadering van Loko geweest. Als de agenda de moeite loont, ga ik dat zeker nog doen. We willen de studenten in Leuven ervan bewust maken dat de Kulak bestaat en dat ze bij belangrijke beslissingen ook met ons rekening moeten houden in grote thema's, zoals bijvoorbeeld het semestereksamensysteem, zouden we toch ook onze stem moeten hebben. Vaak is het wel zo dat de standpunten dezelfde zijn in Kortrijk als in Leuven. Op termijn zouden we misschien wel een echt onderdeel van Loko willen worden, wat nu niet het geval is. Uiteindelijk hebben we hier toch zevenhonderd studenten van de KU Leuven, en we vinden dat we daar dus ook recht zouden moeten hebben op vertegenwoordiging, aangezien er toch ook beslist wordt over dingen die ook ons aanbelangen.»

Veto: *In welke mate volgen jullie ook het hele associatiegebeuren?*

Frédéric: «Dat zijn we zeker aan het volgen. We hebben niet echt een mening over met welke hogescholen we wel of niet samen zouden willen werken. Eventueel zouden we een beetje kunnen samenwerken met de Katholieke Universiteit Brussel (KUB), aangezien deze ongeveer even groot is als de Kulak. Het is voorlopig

echter nog niet

"We gaan morgen zeker niet op de barrikades staan om ons af te scheiden, maar soms prikkelt het wel een beetje"

zo duidelijk

wat de toekomst van de KUB zal zijn. We beschouwen de associaties niet echt als positief of negatief. We denken dat de meeste zaken bij het oude zullen blijven en wachten af wat ervan komt. Als er concrete stappen gezet worden, zullen we zeker onze mond opendoen, maar nu is het nog een beetje te vroeg.

Tijl Vereenooghe

<http://www.kulak.ac.be>

ALBATROS DRAAIT NOG STEEDS OP 78 TOEREN

GETUIGENISSEN

JoostH: "Ik ben nog nooit zo goed zat geweest als in den Albatros. Het bier is er echt aan te raden."

PaulJ: "De kussen die ik daar gezien heb zijn heter dan die in Salou. Zoveel prachtige vrouwen heb ik nergens anders gezien."

GoedeleL: "Den Albatros is beter dan SEX."

TineP: "Ik heb in den Albatros mijn lief gevonden. Allé, al mijn lieven."

LouisT: "Eén van de vele prachtige zalen die Leuven rijk is. Allemaal dankzij mijn beleid."

DieterS: "Ik geef er regelmatig fuiven. Weet je waarom? Het is de beste manier om mijn pree van thuis aan te spekken. En de tofste."

JohannesP: "Salich Kerstfest en een Kélukkich Albatros."

PeterH: "Er gaat niets boven de Albatros om je *ass* eens goed te *shaken*."

SteveMillerB: "I'm gonna fly like an eagle."

GodfriedD: "Ik ga toch veel liever naar de cinema, hoor."

WalterC: "Ik ben nu 33 jaar en er is maar één plaats waar ik dat vergeet: Albatros."

LieveS: "Mij maakt het eigenlijk niet veel uit waar ik 's avonds eens kan ontspannen, maar om één of andere reden zit ik toch vaak in de Albatros."

GoddV: "En dan zijn er nog mensen die twijfelen aan het bestaan van God."

RobV: "Als ik de Albatros vroeger had ontdekt, dan zou ik hoegenaamd geen probleem gehad hebben met die 72 uur."

Enige gelijkenis of overeenkomst met bestaande of andere personen is natuurlijk volledig toevallig en zonder enige bijbedoeling. Zolang u ook maar naar de Albatros komt.

PRIJZEN

De laagste
van Leuven!

The Legend Continues

Voor alle fuiven kan je bij de Albatros terecht.

INFORMATIE EN RESERVATIES

LOKO, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

01 6/32.37.89 (elke werkdag 14-18u)

fax: 01 6/22.01.03 GSM: 0497/27.41.14

loko@loko.student.kuleuven.ac.be

Boek nu je

verkiezingsfuif!

Er zijn nog maar
enkele dagen vrij, dus
wees er snel bij!

De media: inhoud of verpakking?

Demokratisering of vervlakking van het nieuws?

"Kijk maar hoe de Zillion een jaar lang verheven is tot een belangrijk nieuwspunt. Hoe de voormalige schoonheidskoninginnen het journaal blijven halen. Ik zit te wachten tot een borstvergroting in het journaal komt." Deze uitspraak komt uit de mond van televisiemaker Luk Alloo in een interview met Het Volk vorig weekend. Alloo is absoluut geen alleenstaand geval.

Steeds meer begint er kritiek te komen op de media anno 2002. Gerespecteerde journalisten zoals bijvoorbeeld Walter Zinzen hebben hun twijfels over de inhoudelijke lijn van de verschillende tv-journaals en kranten. In een lezing over de problemen in Afrika kreeg Zinzen de vraag of de media een rol kunnen spelen in het herstel van het geplaagde Afrikaanse continent. Zijn antwoord was ongekend hard. "De media zijn tegenwoordig niet meer gericht op de inhoud maar op goede verkoopsijfers."

De media zijn uitermate belangrijk in de hedendaagse samenleving. De impact die zij hebben op de bevolking is nauwelijks te overschatten. Juist daarom is het noodzakelijk dat die steeds terugkerende kritiek niet zomaar van tafel wordt geveegd door de beleidsmakers in de mediawereld. Een ernstig debat dringt zich op. Is een gulden middenweg tussen de verschillende visies niet mogelijk? Veto wil zich in dit debat niet onbetuigd laten. Daarom zullen wij in deze Veto en onze volgende drie nummers ruim aandacht besteden aan deze problematiek.

Suggesties, vragen of reacties van geïnteresseerde lezers zijn meer dan welkom op veto@veto.be

AFLEVERING 1: MIEL DEKEYSER

"De media zijn de McDonald's van de keuken"

Om deze reeks te openen leek het ons een goed idee om eerst de kritikasters van de media aan het woord te laten. Oud-journalist Miel Dekeyser is op dit punt misschien wel de ideale persoon om mee te praten. Hij heeft immers zijn kritiek op de media in een heus boek gegoten, waarin hij de *verleuning* van de nieuwsberichterij hekelt.

Miel Dekeyser is wat je een *Amerika-watcher* zou kunnen noemen. Gedurende tweeëndertig jaar volgde hij de gebeurtenissen in de Verenigde Staten op de voet als radio-journalist van de VRT. Het grote publiek zal hem ook wel kennen als de presentator van *De Keuze van Dekeyser*. Voor dit programma selecteerde hij wekelijks een internationale documentaire of reportage die op zondagavond uitgezonden werd. Kortom een oude rot in het journalistenvak. Een interessant gesprek was het onvermijdelijke gevolg.

DIEPGANG

Dekeyser brengt in het gesprek een drietal concrete voorbeelden naar voren om zijn kritiek op de media te illustreren. In eerste instantie haalt hij de inhoud van de dagbladen aan.

Dekeyser's mening over het niveau van zijn *lijfkrant* is hard. In zijn boek staat het als volgt verwoord: "Zo volgen de dagen elkaar op in mijn lijfkrant: met emotie en grapjes in woord en beeld. Een prangend, niet te missen verslag over een gemanipuleerde spaaractie van Coca Cola. Een huilende Servische vrouw er juist boven. Tranen, emotie, Human! Zelfs de dioksinecrisis kan lichter: 'Vlaamse varkens gaan op dieet', titelt de krant." Dekeyser mist in de kranten duidelijk diepgang en achtergrondinformatie. De oorzaak van deze evolutie is volgens hem overduidelijk. De economie speelt een veel grotere rol dan pakweg dertig jaar geleden. Een krant moet vooral verkocht worden. Om de verkoopsijfers op te drijven zullen de verschillende kranten dan ook zo veel mogelijk proberen potentiële lezers te paaien. Dit 'paaien' is volgens Dekeyser de grote oorzaak van het verdwijnen van de diepgang in de meeste Belgische dagbladen.

HAPKLAAR

De dagbladen krijgen dus hun portie kritiek van Dekeyser. Maar het is vooral de televisie die hij zwaar onder vuur neemt in zijn boek. "De programma's zijn er alleen maar om klanten te winnen en te houden. De media zijn de McDonald's van de keuken. Ze leveren hapklare maagvulling in een kleurrijke omgeving. Ze bieden voorspelbare dingen die goed ogen en

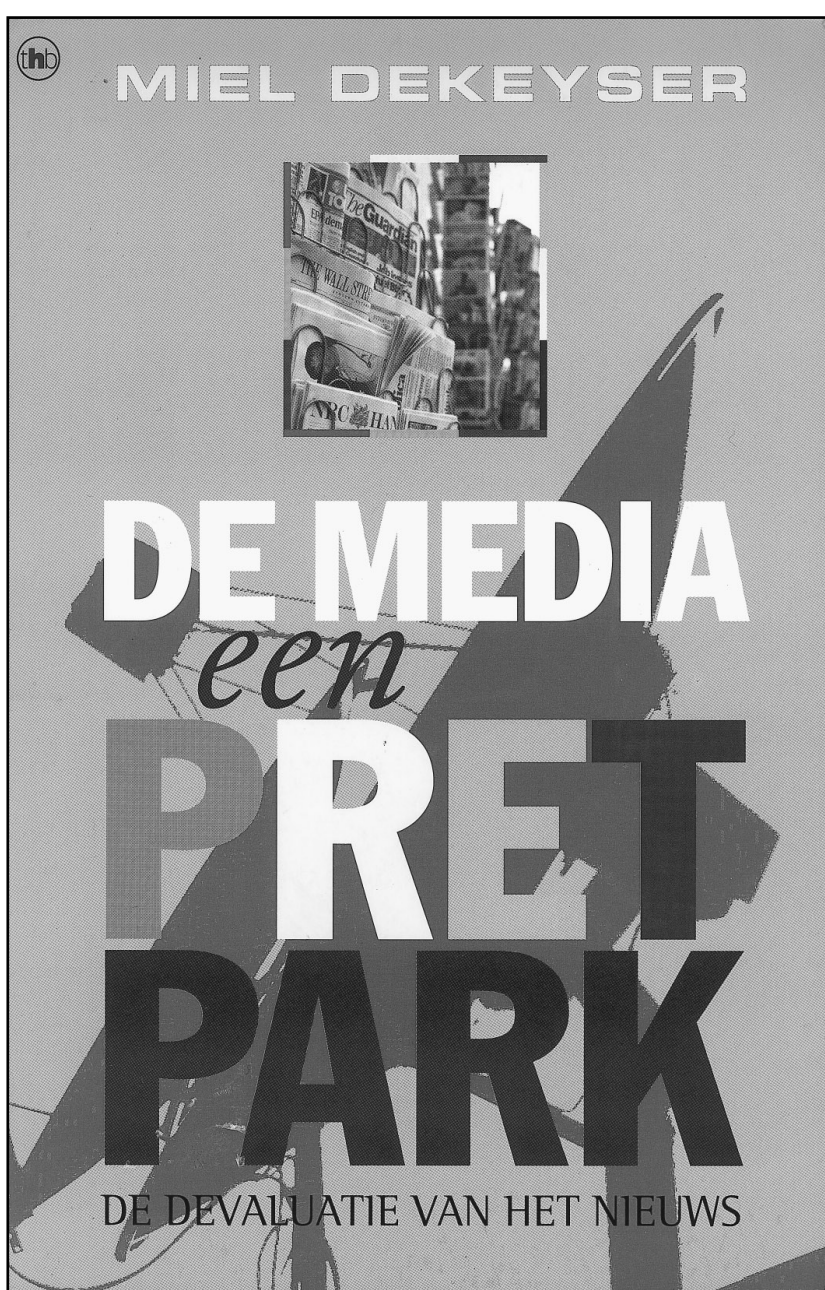
gedurende enkele minuten lekker smaken." Voor de VRT geeft Dekeyser in ons gesprek het voorbeeld van *De Laatste Show*. Hij stelt vast dat de politiek van vandaag liever een verschijning maken in *De Laatste Show* dan op te draven in *Terzake*. "Dit is wel begrijpelijk natuurlijk. Waarom zou je jezelf bloot gaan stellen aan allerlei vervelende en moeilijke vragen van Phara de Aguirre? Je kan even goed naar Bruno gaan, daar kijken meer mensen naar en de vragen zijn absoluut geen diepgravende journalistiek. Op dat programma kan je als politicus relatief eenvoudig een goede indruk nalaten bij een grote massa mensen."

KONKURRENT

Dekeyser is een VRT-man in hart en nieren. Hij praat nog steeds over 'wij' als hij het heeft over VRT-programma's. Ondanks dit wij-gevoel kan hij toch kritiek op zijn eigen VRT over het hart krijgen. Dat belooft dus niet veel goeds voor de concurrent VTVM. En inderdaad het VTVM-programma *Telefacts* krijgt als derde voorbeeld ook slechte punten van Dekeyser. Hij verwijst concreet naar de aflevering van *Telefacts* waarin het tienjarige bestaan van het programma gevierd werd. "In die bepaalde aflevering werd tien jaar nieuws samengevat in tien reportages die *Telefacts* had uitgezonden in de voorbije tien jaar. Nergens was een spoor te vinden van de Golfoorlog, de oorlogen in voormalig Joegoslavië, het vredesproces in het Midden Oosten. Dit zijn gebeurtenissen die toch wel een zware impact hadden op het nieuws van de jaren negentig. *Telefacts* spendeerde liever aandacht aan lichtere en sensationelere onderwerpen. Sensatie! Sensatie verpakt als informatie."

INFRASTRUKTUUR

We kunnen het niet laten en vragen aan Dekeyser of zijn kritiek niet al te zeer een is van *in mijn tijd was alles beter*. Die kritiek verwerpt hij echter onmiddellijk. Volgens vragen we of vroeger dan werkelijk alles beter was. Dekeyser ontkent dit formeel. "De infrastructuur is nu veel beter dan vroeger. Tot in de jaren tachtig was een journalist die buitenlandse verslaggeving deed, op zichzelf aangewezen. Vanaf de jaren negentig is daar een verandering in gekomen. Technisch gezien zijn de moge-



lijkheden tegenwoordig onbeperkt. Het grote nadeel hiervan is dat er speciaal opgeleide technici moeten aangenomen worden om die nieuwe infrastructuur te bedienen. Dit betekent dat er meer geld moet geïnvesteerd worden. Hier in België zijn die financiële mogelijkheden beperkt omdat we in zo'n klein land wonen. De gevolgen hiervan zijn belangrijk. De Belgische televisiestations zijn verplicht buitenlandse reportages voor veel geld aan te kopen omdat hun eigen verslaggevers ter plaatste kwa prijs nog duurder zijn. Op die manier blijven onze eigen journalisten steeds vaker in het binnenland waar ze niet genoeg gelegenheden krijgen om aan ernstige, diepgravende journalistiek te doen."

Dekeyser is een kenner van Amerika. De vraag of de Belgische media zullen evolueren naar hetzelfde bedenkelijke niveau als de Amerikaanse ligt dus voor de hand. Dat niveau bereikten we al met de intrede van *Jerry Springer* op de Vlaamse televisie.

Springer is nog een Amerikaans programma, maar hetzelfde niveau zie je ook meer en meer in Vlaamse programma's. Is hier iets tegen te doen? Ik vrees er voor."

NIVELLERING

Moet de deontologie van de journalisten herzien worden? We halen het voorbeeld aan van de Waalse pers die dit initiatief blijkbaar willen lanseren. Dekeyser weet het niet. Hij vindt het wel een interessante vraag. Het voorbeeld van Jean-Marie Dedecker die een journalist binnen-smokkelde bij Marc Dutroux wordt aangehaald. "Die journalist zat er in ieder geval ver over. Ethisch gezien kan dit moeilijk goed gepraat worden. Ik vraag me trouwens af of die primeur de heisa allemaal waard was. Die uitzending van *Telefacts* was trouwens niet goed. Je hoorde de stem van Dutroux en daar hadden ze televisiebeelden op gemonteerd. Maar om terug te komen op de vraag. Het is misschien wel

beter dat de etische regels voor de journalistiek eens bekeken en aangepast worden aan de hedendaagse tijd. Zo'n initiatief kan nooit kwaad."

Wij sluiten af met de vraag of men kan spreken van een democratisering of vervlakking van de media. Dekeyser's antwoord is kort maar krachtig. "Demokratisering of vervlakking is uiteindelijk hetzelfde. Telkens er iets in de greep komt van de grote massa vind er een nivellering naar beneden plaats."

Kristof D'Exelle

Miel Dekeyser: De media, een pretpark

België als multicultureel laboratorium

Prins Filip plaatst de houding van *erkenning* centraal in de wijze waarop mensen met elkaar samenleven in een multiculturele gemeenschap. In onze zoektocht naar iemand om deze ideeën van de prins toe te lichten, kwamen we bijna automatisch bij professor Antoon Vandeveldere terecht.

Professor Vandeveldere heeft niet alleen de problematiek van de multiculturele samenleving bestudeerd. Als filosoof verbonden aan het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte en lid van het Centrum voor economie en etiek van de KU Leuven onderzoekt hij ook op welke manier een samenlevingsvorm, en dus ook het soms moeizame samenleven in België,

dwenen. Franstaligen en Nederlandstaligen zijn bezig met hun eigen politieke agenda.»

«Wat is nog gemeenschappelijk? Tja, de voetbalploeg. Stel je voor dat ze die zouden splitsen: het peil van de competitie zou nog dalen. Belangrijker is dat men dan aan symbolen raakt. In crisismomenten, wanneer de koning sterft of een prins trouwt, dan merk je die sterke gemeenschappelijke aanhangelijkheid. Dat zijn de hoogmissen van het gemeenschapsgevoel. Het grote probleem hierbij is dat er — buiten de vorst — niet zoveel mensen zijn in België die die nationale loyaliteit vertegenwoordigen. Enkel de eerste minister, de ministers van buitenlandse en sociale zaken en eventueel politici die de ambitie hebben om ooit een van deze posten te bekleden, belichamen nog de nationale samenhang.»

splitsing misschien wel voordelen, maar dat staat los van de gewone man. Bovendien kan men stellen dat een goed deel van het diskrediet van politici bij de publieke opinie te maken heeft met kommunautair *gehakketak*. Hoewel ik geen supporter ben van de huidige regering, hebben ze die kommunautaire kwestie toch grotendeels onder controle.»

LUXEZAKEN

Veto: *Als de Belg niet wakker ligt van het samenleven tussen twee bevolkingsgroepen, heeft die Belg dan nog wel oog voor de 'siviele waarden' van de gemeenschap waar prins Filip ook op alludeert?*

Vandeveldere: «Siviele waarden zijn ruimer dan de solidariteit tussen Frans- en Nederlandssprekenden. Prins Filip heeft blijkbaar

onverschilligheid, in de zin van 'alles kan, alles mag', waardoor de werkelijke betrokkenheid van mensen op elkaar verloren gaat?

Vandeveldere: «Dat is inderdaad een ernstig filosofisch probleem, want er zijn verschillende graden van erkenning. In de kristelijke traditie betekent erkenning de principiële gelijkwaardigheid van alle mensen, de erkenning ook van de waardigheid van elk persoon. Dit is iets anders dan de *waardering* die een individu zoekt voor wat hij doet in het leven. Waardering is van levensbelang voor de mens, maar kan niet afgedwongen worden. Ik kan bijvoorbeeld niet elke student twintig voor het examen geven en dat wordt ook niet van mij verwacht. Meer zelfs, dat zou onrechtvaardig zijn. In deze problematiek kadert ook het samenleven van verschillende culturen. Moeten we de culturen erkennen als gelijkwaardig of waarderen? Ik ben geneigd te zeggen dat daar een verschil tussen bestaat.»

«Iedere cultuur is belangrijk voor de mensen die er in leven, het is het huis waarin ze wonen. Dat moet je respecteren en erkennen, maar dat wil niet zeggen dat alle culturen even sterk moeten gewaardeerd worden. Ik kan de islamitische cultuur schitterend vinden, maar de manier waarop ze vrouwen behandelen is verschrikkelijk. Islamieten daarentegen zullen het misschien ook verschrikkelijk vinden hoe wij onze ouderen behandelen. Om op dergelijke vlakken dichtert tot elkaar te komen, moet dan een interculturele dialoog worden gevoerd. Zo kunnen we ook van elkaar leren.»

INBURGERING

Veto: *Hoe moeten we een multiculturele samenleving dan concreet zien en wat is de rol van het koningshuis daarin?*

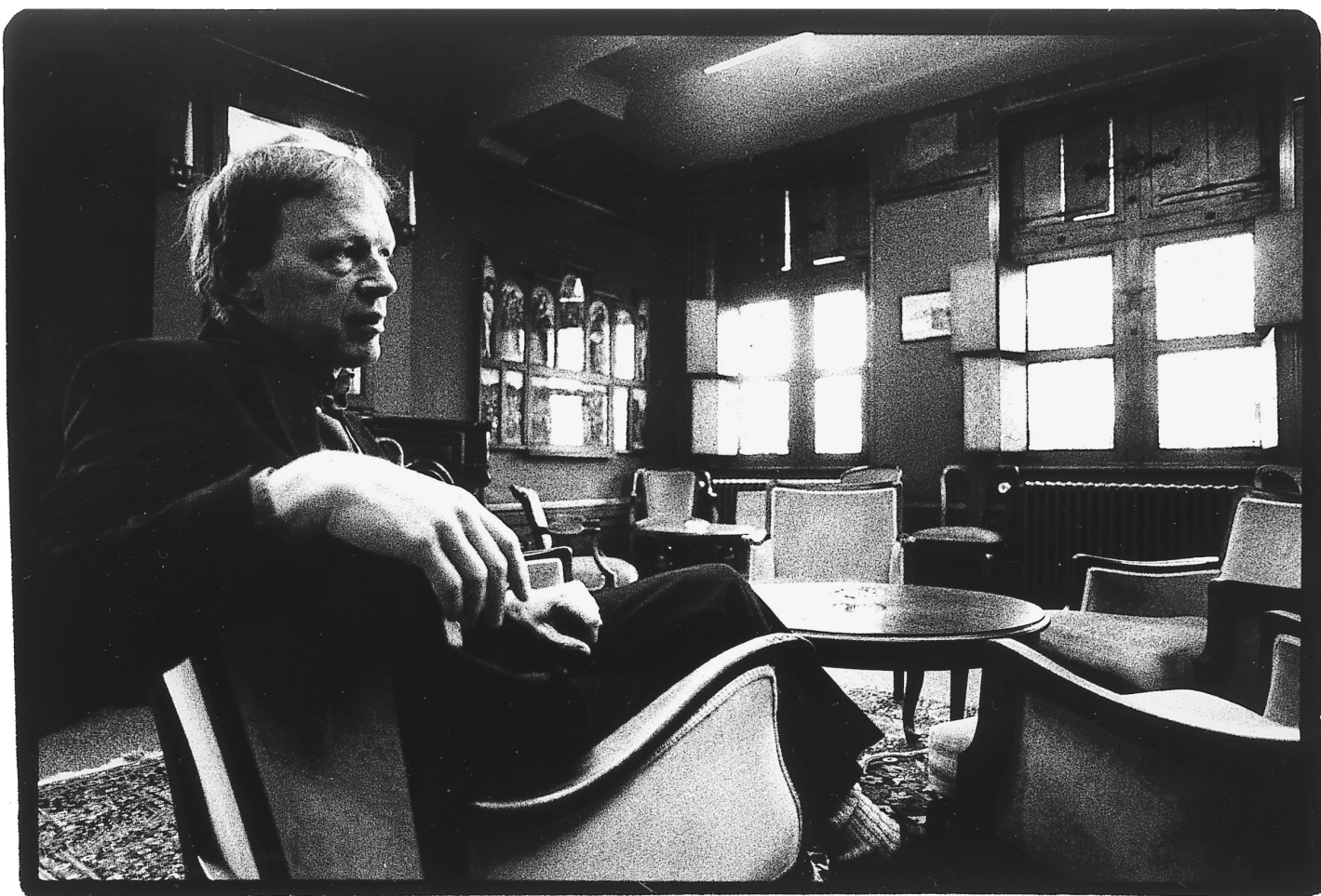
Vandeveldere: «De prins is sterk bezig met dit probleem. Brussel is een heel speciale stad in Europa en vormt een soort multicultureel laboratorium. We hebben daar zowel migranten, Vlamingen en Walen en ook nog eurokraten. Het is een van de enige steden in de wereld waar drie verschillende cultuurnivo's met elkaar in contact komen. Het idee van de prins is dat we die culturen met elkaar moet laten praten, zodat mensen niet louter in die eigen cultuur blijven vastzitten. En op die manier kunnen we dan een gemeenschappelijk etos en gemeenschappelijke sociale waarden creëren, die boven die verschillende culturen uitstijgen. Dit is het idee van integratie, niet noodzakelijk van assimilatie. De eigen normen en cultuur blijven steeds waardevol.»

«Zo vind ik dat de politiek van het migrantenrecht een symbool dossier heeft gemaakt. Eigenlijk heeft men de kar voor het paard gespannen. Met de *snel-Belg* ligt de lat voor het toekennen van de Belgische nationaliteit zeer laag. Hier zou de overheid toch een aantal eisen van inburgering mogen stellen, zoals een deeglijke talenkennis. Je moet toch de taal van de gemeenschap waarin je leeft machtig zijn. Dat is ook een voorwaarde om te kunnen deelnemen aan het publieke debat, zoals bijvoorbeeld de filosoof Hannah Arendt beklemtoont.»

Veto: *Is er ook een rol weggelegd voor de universiteit binnen dit multikulturalisme?*

Vandeveldere: «De universiteiten moeten een voorbeeld van debatkultuur zijn. Niemand is immers zo vrij van spreken als de studenten en de professoren aan een universiteit. Een belangrijk aspect waarin voor de universiteit zeker nog een opdracht is weggelegd, is het stimuleren van de integratie van vreemdelingen. Wanneer ik in de aula rondkijk, zie ik amper migranten. Wanneer ik daarentegen op straat loop, zie ik er wel zeer veel, ook in Leuven. Hoe komt het dat we hen zo weinig zien aan de universiteit? Voor een deel zal dit probleem ook wel zijn wortels hebben in de middelbare scholen, maar ik vind dat ook de universiteit daar aandacht voor moet hebben enaan moet werken.»

Bert Ingelaere
Helene Tops



(foto: Gert Schuyten)

op de best mogelijke manier kan worden georganiseerd. We gebruikten de toespraak van prins Filip als opstapje om een aantal hete hangijzers uit de aktualiteit aan te kaarten.

Veto: *In zijn toespraak beklemtoonde de prins dat de monarchie een belangrijke rol kan en moet spelen in een samenleving gebaseerd op erkenning. Hoe gebeurt dit?*

Antoon Vandeveldere: «Als ik in een ander land zou wonen, zou ik misschien ook republikein zijn. Ik begrijp de democratische republikeinen die om principiële redenen tegen de monarchie zijn. De filosoof Rawls bijvoorbeeld stelt dat in een democratische maatschappij alle ambten democratisch moeten verkozen worden. Maar als er één land in de wereld is waar een monarchie goed werkt, is het wel België. Hoe houd je een land dat verdeeld is in twee taalgroepen samen? Als je een president laat verkiezen zal het steeds iemand zijn van een van de groepen. Dit probleem wordt door een monarchie goed opgelost. De monarchie kan daar boven staan en dat is ook de grote taak die ze zichzelf stelt.»

«Elk samenleven heeft een symbolisch fundament nodig, iets of iemand waarnaar men kan verwijzen en dat gemeenschappelijk is. Het *symbolon* incarneert de eenheid. Heel belangrijk is ook een gemeenschappelijke taal om een soort eengemaakte publieke opinie te verkrijgen. Wij hebben dat niet in België en dat is een groot probleem. Mijn vader las nog Franstalige kranten of luisterde naar het Franstalige nieuws op de radio. *La Libre Belgique* verkocht vroeger een derde van haar oplage in Vlaanderen, ook aan Nederlandstaligen. Dat is sterk verminderd of ver-

«In dat kader heb ik ooit samen met een collega van de UCL het voorstel gelanceerd om een aantal nationale politici te laten verkiezen. Deze zouden dan niet enkel door Vlamingen of door Walen worden verkozen, maar door een nationaal kiescollege. Zij zouden een algemeen Belgisch belang kunnen nastreven. Vreemd genoeg zijn het precies de Franstaligen die dit voorstel afgewezen hebben. De eerste ministers zijn altijd Vlamingen en de Waalse politici vreesden dat te veel Franstalige stemmen naar die Nederlandstalige ministers zouden gaan. Nochtans zou deze maatregel zeker de eenheid van

“Elk samenleven heeft een symbolisch fundament nodig”

het land ten goede komen, maar bij gebrek daaraan blijft enkel nog het koningshuis over. Dit verhoogt ook het gewicht en de verantwoordelijkheid van de vorst in deze taak.»

Veto: *Sommige politici willen scheiden, maar wil de gewone man dat wel? Wanneer koning Boudewijn sterft, staat immers half België in Brussel om een laatste eerbetoon te brengen.*

Vandeveldere: «Alle opiniepeilingen in Vlaanderen, niet alleen in België, tonen aan dat hoogstens tien à vijftien procent wil splitsen. Kijk naar de splitsing van Tsjechoslovakije. Men heeft niet gedurfd om daarover een referendum te houden. Was dat wel gebeurd, dan was de splitsing er nooit gekomen. In de interne logica van de politiek heeft een

een aantal *kommunitarische* werken gelezen. De term verwijst overigens niet naar de kommunautaire thematiek. Kommunitariërs beklemtonen — tegen het liberalisme in — de noodzaak van waarden in een individualistische maatschappij, een morele aanhangelijkheid aan het geheel. Dat betekent dat men ingaat tegen de idee dat men het eigen nut probeert te maximaliseren in een samenleving waarbij de overheid louter dient als een korf waaruit men allerlei voordelen kan plukken. De gemeenschap wordt dan iets dat kan geplunderd worden. Men heeft dat gebrek aan siviele waarden in België, in tegenstelling tot andere landen, wel eens proberen te duiden aan de hand van een historische verklaring zoals de voortdurende bezetting van ons land. Ik heb daar twijfels bij.»

«Siviele waarden hebben ten dele te maken met de kwaliteit van de overheidsinstellingen. Daar hebben we in België toch wel moeilijkheden mee gekend. Denken we maar aan het gerechtsapparaat, een van de basisinstellingen van de maatschappij, de grote staatschuld van België wegens slecht beheer eind jaren zeventig, begin de jaren tachtig. Het gaat dan om slecht beheer van de overheid. Als ik de regering nu soms bezig zie, dan zucht ik ook. Het lijkt alsof men alsmar verder kan uitdelen. Moet de overheid zaken als tijdscrediet gaan subsidiëren? Dat zijn luxezaken. Gezond beheer van de staat is ook kijken hoe men de pensioenen gaat betalen over twintig jaar. Het overheidsbeleid is uitermate belangrijk in het creëren van siviele waarden.»

Veto: *Leidt het streven naar erkenning en multikulturalisme op termijn niet tot een grote*

Erkenning is een zaak van iedereen

Et gebeurt niet vaak dat de zware deuren van het Paleis openzwaaien voor een groepje studenten. Vorige vrijdag gebeurde het toch en Veto had de grote eer aanwezig te mogen zijn bij deze boeiende ontmoeting.

Eksakt veertig dagen nadat prins Filip in aula Pieter De Somer een oproep deed tot een debat — “ook met diegenen die er vandaag niet bij waren” — gingen de Leuvense studenten in op deze uitnodiging voor een werkvergadering in het koninklijk paleis te Brussel. Niet om de prins te ‘testen’, maar om van instelling tot instelling, en ook van mens tot mens, een dialoog op te zetten over de inhoud van zijn toespraak.

Met een uitgebalanceerde delegatie van pressen, onderwijsverantwoordelijken en studentenvertegenwoordigers, bood de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) zich vrijdag 15 maart om 15u30 aan op het paleis. Gedurende anderhalf uur spraken acht studenten en prins Filip vrijuit over multikulturaliteit, de rol van taal in onderwijs en samenleving en over België als voorbeeld voor de wereld. Hierbij kwam de prins regelmatig met gevatte vragen of opmerkingen uit de hoek en stimuleerde hij de deelnemers om zaken ook eens op een andere manier te bekijken.

Voor de aanwezigen was het vooral een interessante oefening om de gedachten van de prins te transponeren naar de universiteit. De Leuvense mikrokosmos vertoont ook veel kenmerken van de brede samenleving. Individualisering en verzuring maken het voor kringen en andere studentenorganisaties moeilijk om geëngageerde mensen te vinden. Gemeenschappelijke waarden of het feitelijke ‘studentengevoel’ verdwijnen ten voordele van een meer utilitaire kijk op het studeren in Leuven. Loko moet deze evolutie met lede ogen aanschouwen, hoewel kringen nog steeds hun uiterste best doen om verbondenheid onder de studenten te creëren.

De studenten hielden er ook aan de kroonprins te informeren over hete hangijzers voor studenten. De prins kreeg te horen dat er enige bezorgdheid bestaat bij de studenten door de opgang van het Engels in het hoger onderwijs. Hoewel studenten vragende partij zijn voor een uitgebreid en kwaliteitsvol taalonderricht, zien de Leuvense studenten het niet zitten om het Nederlands zomaar af te schrijven als een soort van tweedrangstaal. Taal hoort bij de cultuur, vinden de studenten, en het getuigt van weinig respect voor de eigen identiteit om het Nederlands niet langer te aanvaarden, zonder evenwel in een bekrompen verdedigingspositie te worden gedruimd.

GEDULD

Het door de prins benadrukte begrip erkenning ontlokte bij de studenten de vraag hoe dit abstract begrip in de praktijk kan worden gebracht. Op 4 februari drukte de prins het als volgt uit:

“Elke persoon bezit eigenschappen die zijn of haar identiteit uitmaken. Enkel indien deze identiteit door de anderen wordt erkend, kan men achting hebben voor zichzelf. Iemand erkennen is dus het tegenovergestelde van het geringschatten of afwijzen van de culturele, professionele, religieuze eigenheden van een persoon. Wie wordt afgewezen, wordt daarenboven weinig gestimuleerd om deel te nemen aan de samenleving. Erkenning is dus tegelijk een houding van respect voor de menselijke waardigheid én van achting voor het



specifiek, kostbaar potentieel van elke mens.”

De studenten vroegen zich of zij als groep worden erkend binnen de universiteit. Moeilijke dossiers zoals de invoering van de semesterexamens tonen pijnlijk aan hoe zwaar het soms is om tot een consensus te komen. Partijen praten langs elkaar heen, weigeren al dan niet moedwillig de houding van de andere in te zien of gebruiken al te snel zware woorden. De studentenvertegenwoordiging en academische overheid tolereren elkaar, ze aanvaarden elkaars formele rechten. Een sluimerende argwaan en bevooroordeeling bij beide kanten maakt het moeilijk om tot een daadwerkelijke erkenning te komen. De prins merkte op dat een houding van geduld een eerste stap kan zijn tot zo'n houding van erkenning.

stappen in een gemeenschappelijk project, zoals dat van de universiteit, maar dat zij dan hierbij voldoende betrokken moeten worden. De Europese harmonisering van het hoger onderwijs is immers soms zo'n ver-van-ons-bedshow.

Erkenning in een land in België is een complexe opdracht. De studenten moesten toegeven dat, hoewel niemand negatieve gevoelens koesterde ten aanzien van de Franstaligen in Wallonië, er evenmin sprake was van een grote kennis van de andere. De media zijn volledig gescheiden en schetsen vaak een negatief beeld van België. Ook bij buitenlanders bestaat vaak een vertekend beeld van ons land. Het federalisme als antwoord is daarom volgens de prins een uitdrukking van enerzijds het aksepteren van de culturele verschillen, maar ook het erkennen van

‘Raak me niet aan’ van de Leuvense professor Jos Decorte, die zeer begaan was met zijn studenten maar vorig jaar op een tragische manier om het leven kwam in een verkeersongeval. De prins toonde zich zeer opgezet met de attentie.

Op de receptie achteraf waren nog een twintigtal extra studenten uitgenodigd. Hier waren ook buitenlandse studenten aanwezig en studenten van de Katholieke Hogeschool Leuven, om aan te duiden dat het hoger onderwijslandschap in Leuven zeer verscheiden is. Prinses Mathilde vervoegde eveneens de receptie en informeerde naar de studies. Niet zonder reden waren daarom ook twee studenten van de Leuvense Logopedische Kring aanwezig. Over de ervaringen van de prinses in het Leuvense studentenleven kunnen we hier niet uitweiden.

De indruk die de prins en prinses

hebben nagelaten bij de deelnemers, was zeer positief. De vooroordelen die de media soms bespelen lijken op niets gebaseerd te zijn. Eveneens hopen de studenten dat het duidelijk is voor de prins dat de opstootjes van 4 februari het werk waren van een ekstremistische minderheid en absoluut niet gedragen worden door een meerderheid van de Leuvense studenten.

Prins Filip heeft alvast bewezen open te staan voor een discussie en een gesprek dat voorbij het technische gaat, een zeldzaamheid in onze samenleving. Het paleis is geen gesloten instelling, maar kan via direct en persoonlijke contact laten merken dat ze het engagement van mensen op prijs stelt. Uiteraard zijn studentenorganisaties slechts een schakel in een veel groter geheel van

middenveldorganisaties, maar de prinselijke oproep naar de jongeren is het bewijs dat achter de ronkende titels van prins of eredoctor nog steeds een mens van vlees en bloed verscholen zit.

Thomas Leys

foto's: Johan Coart



Het pleidooi van de prins voor siviele waarden en solidariteit viel ook bij de studenten in goede aarde, maar ook hier is het niet evident om in een multiculturele samenleving op zoek te gaan naar een gemene deler. Mensen zijn angstig om met elkaar in gesprek te gaan of om een nieuwe cultuur te ontdekken. Kommunikatie, vertrekkend van de persoonlijke eigenheid, kan leiden tot een overeenstemming over de gemeenschappelijke waarden die de diversiteit overstijgen. Ook de studenten benadrukten dat zij bereid zijn mee te

gemeenschappelijke belangen en doelstellingen. Contacten tussen mensen, en zeker jongeren en studenten, van de verschillende gemeenschappen lijken nodig.

VOOROORDELEN

Voor de deelnemers leek het anderhalf uurtje voorbij te vliegen; er is immers zoveel te bespreken. Als dank ontving de prins twee filosofische werken: ‘Logique de la philosophie’ van de uitgeweken jood Eric Weil en het postuum uitgegeven werk

Geen skireis zonder après-ski

Overdag sporten en 's avonds kennismaken met het Leuvense studentenleven. Dat is ongeveer het concept achter het Leuvense Internationaal Studenten Sport Tournooi (Lisst). Ook voor de negentiende editie van het Lisst, dat deze week plaatsvindt, zakken weer verschillende buitenlandse ploegen naar Leuven af.

Sportraad, de geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) die ijvert voor de democratisering van de sportbeoefening bij de Leuvense studenten, organiseert ieder jaar een internationaal sporttornooi. Verscheidene buitenlandse universiteiten sturen voor die gelegenheid hun beste teams naar het Leuvense sportkot. Zo mocht Sportraad vorig jaar twaalf universiteiten uit acht verschillende landen verwelkomen (Groot-Brittannië, Spanje, Portugal, Frankrijk, Hongarije, Roemenië, Nederland en uiteraard België).

ZALAEGRSZEK

Natuurlijk mogen de ploegen van onze eigen Alma Mater niet ontbreken op het appel. De finalisten van de Interfakultaire Bekercompetities (IFB) garanderen de Belgische vertegenwoordiging in dit internationale gezelschap. Er wordt gespeeld in vijf verschillende competities: basketbal en volleybal (telkens voor dames en heren) en voetbal (enkel voor de heren).

De negentiende editie van het Lisst vindt plaats van maandag 18 tot vrijdag 22 maart. De lijst van deelnemende ploegen oogt alvast veelbelovend en er wordt verwacht dat de buitenlandse en de Leuvense ploegen een verbeten strijd zullen leveren



om de begeerde trofee binnen te halen. De ploegen die dit jaar deelnemen komen uit Groot-Brittannië (Sussex), Spanje (Girona), Portugal (Lissabon), Frankrijk (Parijs), Hongarije (Zalaegerszeg en Salgotarjan), Cluj Napoca (Roemenië) en België (de IFB-finaalisten). Op maandag heet Sportraad alle ploegen welkom en vergast hen op een mooie verwelkomingsactiviteit. Op dinsdag en woensdag vinden de voorrondes plaats en om de finaledag mee te maken, moet je je op donderdag naar het sportkot begeven.

Uiteraard kan de boog niet altijd gespannen staan. Zoals een goede skireis niet zonder de après-ski kan, kan het Lisst ook niet zonder de nevenactiviteiten. Het Lisst is niet

alleen een tornooi met competities op hoog nivo, het is ook een verbroedering tussen de deelnemers van de verschillende universiteiten. Onder het motto 'van sport krijg je dorst' heeft Sportraad dan ook voor voldoende nevenactiviteiten gezorgd. Geef toe, je kunt zo'n bende studenten toch geen hele week in Leuven ontvangen, zonder hen de kans te geven kennis te maken met de geneugten van het Leuvense studentenleven.

HEKTOLITERS

Net als ieder jaar zal er ook nu weer een Lisst-bar zijn, waar deelnemers en sympatisanten elkaar, onder begeleiding

van de nodige hektoliters bier, kunnen leren kennen. Op dinsdag kan je bovendien al je muzikale talenten botvieren op de karaoke-avond in De Moete. Op woensdag gaat men dan weer de edukatieve toer op, met het brouwerijbezoek bij hoofdsponsor Stella Artois.

Op donderdag vindt de traditionele slotshow plaats, met aansluitend de onovertroffen Lisst-TD. Wie er ooit bij was, kijkt er alweer naar uit. Volgens de mensen van Sportraad, gaat het hier om "de beste fuif van het jaar". In de Waaiberg kun je samen met je nieuwe buitenlandse vrienden een overweldigend afscheidsfeestje vieren.

Heb jij ook zin om van deze unieke sfeer te proeven, kom dan overdag naar het Universitair Sportcentrum of

's avonds naar de Lisst-bar. Iedereen is van harte welkom!

Tijl Vereenooghe

foto: archief

Voor meer informatie over het Lisst surf je naar de website van Sportraad (<http://www.spora.student.kuleuven.ac.be>). Ook de competitieschema's vind je hier terug.

PROGRAMMA VAN 20 MAART T.E.M. 26 MAART

UIT DE VORIGE SPEELWEEK

MA 18/3 20u: SOLAS (Benito Zambrano)
22u30: TOGETHER (Lukas Moodysson)

DI 19/3 20u: BUITEN CATEGORIE: DECASIA (Bill Morisson)
22u30: SOLAS (Benito Zambrano)

WOENSDAG 20 MAART

20u DOUBLE INDEMNITY
22u30 STARTUP.COM

DONDERDAG 21 MAART

20u STARTUP.COM
22u30 THE CLAIM

VRIJDAG 22 MAART

20u THE CLAIM
22u30 STARTUP.COM

ZATERDAG 23 MAART

20u SON DE MAR
22u30 THE CLAIM

ZONDAG 24 MAART

20u BUITEN CATEGORIE: DECASIA
22u30 DOUBLE INDEMNITY

MAANDAG 25 MAART

20u THE CLAIM
22u30 SON DE MAR

DINSDAG 26 MAART

20u BUITEN CATEGORIE: ZYKLUS VON KLEINIGKEITEN
22u30 SON DE MAR

NUEVO CINE ESPAÑOL

SON DE MAR

J.J. Bigas Luna / Spanje / 2001 / 1u 35 min. Met: Jordi Molla, Leonor Watling, Eduard Fernandez, Sergio Caballero, Neus Agullo.

Ulyses gaat in een klein stadje wonen aan de kust om les te geven in literatuur. Hij wordt stormachtig verliefd op Martina. Zij wordt door hem gehypnotiseerd door de mooie verhalen die hij haar vertelt en zij geeft zich volledig aan hem over. Ze wordt al gauw zwanger en ze trouwen, tot grote spijt van Sierra, een bewonderaar van Martina. Wanneer Ulyses na een vissertocht verdwijnt, blijft Martina alleen achter. Wanhopig verdrietig en eenzaam, accepteert ze na enige tijd om met Sierra te trouwen. Wanneer Ulyses na lange tijd onverwacht weer opdrukt, laat de passie die tussen hen twee heerste, meteen weer op...

STARTUP.COM (DOCUMENTAIRE)

Chris Hegedus, Noujaim Films Inc / USA / 2001 / 1u 43 min / Engelse dialogen -NIET o.t.l

Het verhaal van 2 jonge mannen die in de 'dotcom-hype' van enkele jaren geleden een bedrijfje oprichtten dat explosief uitgroeide tot een succesvolle onderneming met 200 werknemers. De documentaire volgt de opkomst en onvermijdelijke ondergang van het bedrijf op de voet. Tuzman en Herman, beste vrienden sinds hun schooltijd, krijgen te maken met succes - met als hoogtepunt een bezoek bij president Clinton - spanningen in de relationele en professionele sfeer, en keiharde competitie. De enorme druk die het leven in de fast lane met zich meebrengt, vraagt grote offers in beider privé-levens, ...

SPECIAL

ZYKLUS VON KLEINIGKEITEN

Ana Torts / België / 1998 / 1 u 36 min

Een (muziek)film over de laatste levensjaren van Ludwig van Beethoven, gebaseerd op de zogenaamde conversatieschrijftjes, door vrienden en kennissen gebruikt om met de doof geworden componist op schriftelijke wijze te communiceren. Flarden uit een geleefd leven die met de grootst mogelijke aandacht en zorgzaamheid in beeld zijn gebracht en op de geluidsband zijn gezet. Een must voor de vrienden en vijanden van klassieke muziek.

BUITEN CATEGORIE

THE CLAIM

Michael Winterbottom / USA / 2000 / 2u. Met: Peter Mullan, Milla Jovovich, Nastassja Kinski, Sarah Polley

Deze verfilming van Thomas Hardy's The Mayor of Casterbridge vertelt het verhaal van een semi-mythische immigrantenstadje, hoog in de Californische Sierra Nevada: Kingdom Come (figuurlijker kan al bijna niet voor de realisatie van 'The American Dream') waar in 1867 een lokale Midas heerst over een nog wetteloze gemeenschap, tot demonen uit verleden en toekomst zich aandienen: een doodzieke vrouw en haar dochter...

Met muziek van Michael Nyman.

CINEMA ZED (STUK) - NAAMSESTRAAT 96 - LEUVEN

RESERVATIES: BEL STUK OP 016/320.320. OF MAIL TICKET@STUK.BE

KRINGLOOPCENTRUM

MEUBELS, KLEDING, FIETSEN,
HUISRAAD, ...

VOOR ELKE SMAAK, ELK INTERIEUR

ALLES WAT JE KOT NODIG
HEEFT !!!

Nu in een leuke en nieuwe winkel

Yzerenmolenstraat 10-12
3001 Heverlee

016/26.09.21

Openingsuren: Di-Vrij van 10.00 tot 18.00 u.
Za van 10.00 tot 17.00 u (Ma gesloten)

“Een drum, een synthesizer en lekker grooven”

Radio Scorpio hangt een maand in de ether. ‘Onafhankelijk en pluralistisch’ luidt hun slogan. Veto zocht dj Spastik op en liet hem het programma ‘Club 106’ voorstellen.

Jurgen Debergh — alias dj Spastik — Inge, Alex, en Bart zijn een paar van de namen die iedere week op dinsdag- en zaterdagavond het programma ‘Club 106’ samenstellen. Naast het draaien van plaatjes op Radio Scorpio is Jurgen ook verantwoordelijk voor de fuiven van Scorpio, die zorgen voor de inkomsten van de radiozender. In het dagelijkse leven studeert hij Toegepaste Economische Wetenschappen.

Veto: Welk muziekgenre draaien jullie in ‘Club 106’?

Dj Spastik: «Op Radio Scorpio draaien we ‘deephouse’, met soms een elektronisch kantje, soms een ‘techhouse’ kantje, maar ook meer psychedelische invloeden. We draaien eigenlijk niet strikt deephouse, dit is een niet echt kommersiële variant van house. ‘House’ is in België vijftien jaar geleden opgekomen. Als ik een definitie van house moet geven: een rustig dansgenre gebaseerd op diepe bassen, andere instrumenten, en eventueel met een zanglijn. Het ontstond uit de soul, funk en disko. Het verschil met techno ligt in het feit dat house trager is — ongeveer honderd twintig beats per minuut, dieper gaat, meer piano’s gebruikt en melodischer is. In techno kan ook een melodie zitten, maar dan enkel om naar een klimax op te bouwen.»

«De eerste housemuziek werd in 1986 gemaakt in Chicago, in een *night-club* met de naam ‘The Warehouse’. Vandaag is house nog steeds heel levendig. Wat ‘Food’ met de bekende dj Godfroid bijvoorbeeld doet, is gigantisch. ‘Food’ is een boekingskantoor voor alle grote dj’s in België. Daarnaast brengt ‘Food’ in de Silo en in de Lounge Club in Brussel heel veel “feestjes”.»

Veto: Op dinsdagavond brengen jullie ‘Club 106’ en op zaterdag ‘Club 106: The weekend edition’. Wat is het verschil?

Dj Spastik: «Het eerste uur op dinsdag presenteren we zelf. Het tweede uur laten we een *guest-dj* draaien en het derde uur spelen we nonstop. Op zaterdag draaien we voorlopig enkel nonstop met *guest-dj*’s. Met onze *guest-dj*’s proberen we echt breed te gaan. Iedere week komt er ook een andere aan bod. De eerste week hadden we dj Raoul van ‘Food’, hij is de grootste deephouse-

tere namen bij ons te hebben. In de Verenigde Staten is deephouse heel groot. Afgelopen vrijdag kwam dj Izrail, een andere bekende artiest. In Chicago heerst er een trend om de ‘roots’ van de house te laten kennen. Sommige artiesten passen meer en meer de technieken toe die ook in de techno te horen zijn en mengen die met house. Dit is niet meer zo organisch, de old-school-

de nummers, en zo dans ik ook. Eveneens vind ik het een goede beschrijving wat ik breng als platendraaier, en dus heb ik die naam maar gehouden.»

Veto: Heb je ambities om verder te gaan in de muziek of is het enkel een hobby?

Dj Spastik: «De kans is zeer groot dat ik erin verder ga. Eigenlijk is muziek een van de weinige dingen die mij echt boeit. Ik speel ook al vijftien jaar fagot en hierdoor kreeg ik een muzikale basiskennis mee. In het eigenlijke muziek maken, heb ik nog niet zoveel tijd in gestoken. Reacties van anderen op onze muziek de wij samen maken zijn vaak heel positief. We moeten er enkel nog wat meer tijd in steken. Naast zelf muziek maken, draai ik ook op feestjes, onder andere in Gent en Brussel. Zo werd het ook een leuke en goede bijverdienste.»

Veto: Radio Scorpio is iets langer dan een maand bezig. Jij komt ook van de ‘oude’ Scorpio-ploeg, merk jij verschillen?

Dj Spastik: «Scorpio van nu is veel professioneler. Ik merk vooral positieve verschillen doordat er meer verplichtingen zijn. Ieder programma moet bijvoorbeeld een eigen jingle hebben, programmamakers moeten ook effectief komen opdagen. Eigenlijk heel simpele regels om de kwaliteit op te krikken. In de toekomst hopen wij met ‘Club 106’ nog wat meer professioneler te worden. We hopen onze webstek zo vlug mogelijk te lanceren, dit om meer info te geven aan mensen die weinig van onze muziek afweten en ook niet de kans krijgen om het te kennen. Voor de momenten dat we nonstop draaien, willen we de *playlist* ook op de site plaatsen met een korte bespreking van de *guest-dj*’s en links naar andere sites. Ook hoop ik om grote namen te blijven strikken om bij ons te komen draaien.»

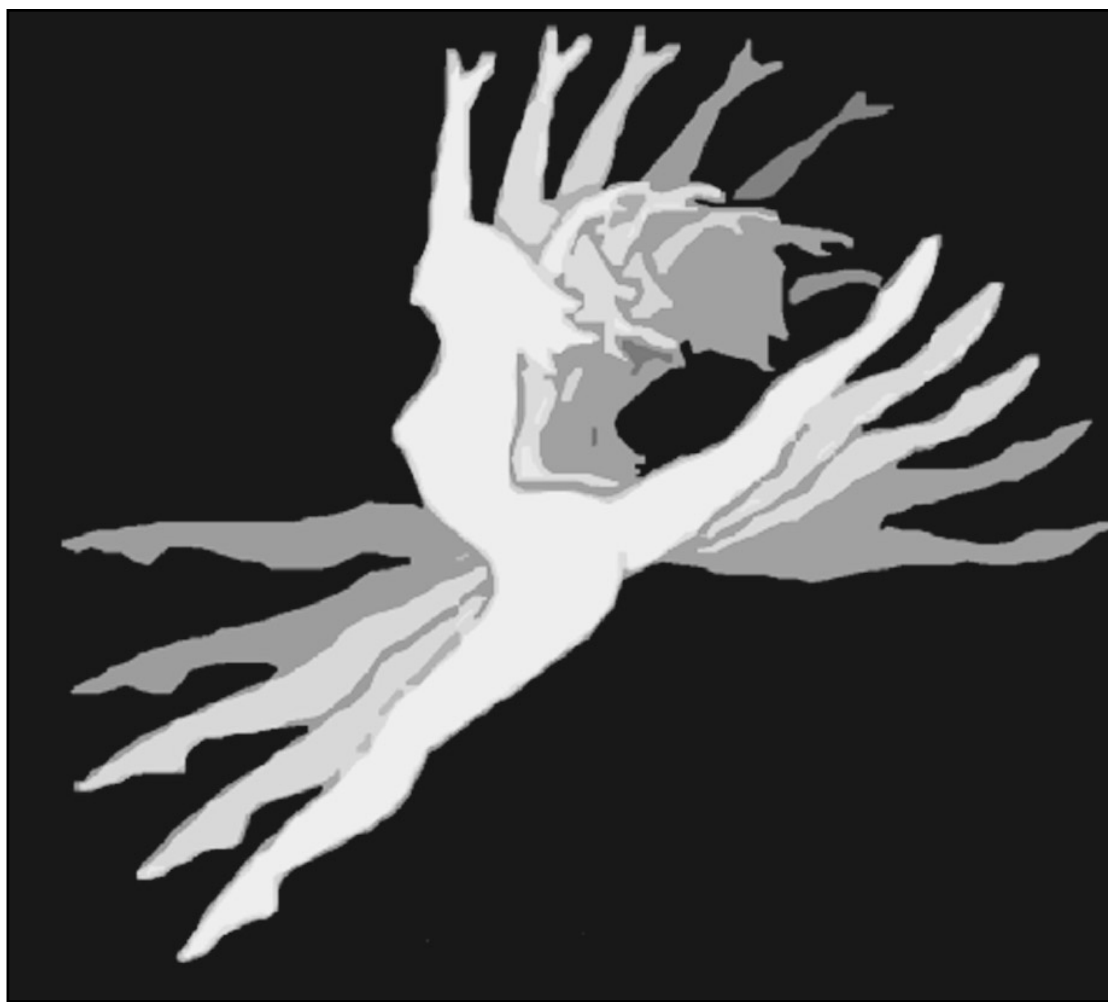
Kris Malefason

Interessante websteks voor wie meer te weten wil komen over deephouse zijn <http://www.famesucks.be> of <http://www.deephouse.com>.

<http://www.famesucks.be> of <http://www.deephouse.com>.

<http://www.famesucks.be> of <http://www.deephouse.com>.

Donderdag is er een fuif van ‘Club 106’ in de Rumba@Co met *guest-dj* lady Jane en resident-



platendraaier in Leuven. Hij draait vaak op Fataal of in de Rumba.»

«Graag willen we alle aspecten van house aan bod laten komen. Dus zowel ‘deephouse’, ‘techhouse’, ‘old-school-house’ om de luisteraars een volledig beeld te geven van dit muziekgenre. In de tweede week hadden we dj Jamie 3: 26 uit Chicago te gast. Het was heel fijn om een van de gro-

house werd gewoon live gespeeld: een drum, een synthesizer en lekker grooven.»

Veto: Vanwaar komt de naam dj Spastik? Ben je een beetje spastisch?

Dj Spastik: (lacht *geamuseerd*) «Mijn vrienden hebben mij die naam gegeven. Wanneer ik dans, doe ik mijn ogen toe en laat ik gewoon alles gaan. Dan let ik vooral op de tegentijden of op speciale wendingen in

RADIO SCORPIO 106FM PROGRAMMATIE FEBRUARI 2002 - OKTOBER 2002

	MAANDAG	DINSDAG	WOENSDAG	DONDERDAG	VRIJDAG	ZATERDAG	ZONDAG
16:00 18:00			VOLKSRADIO MOOS MAOTRONIC				BABYLON MIGRANTENRADIO
18:00 19:00	SCORPIO- SCOOPS NIEUWS	SCORPIO- SCOOPS NIEUWS	SCORPIO- SCOOPS NIEUWS	SCORPIO- SCOOPS NIEUWS	SCORPIO- SCOOPS NIEUWS	FUNK IN TOWN UPSIDE DOWN FUNK	STERREN PLATEN FAVORIETEN
19:00 20:00	DAKKA DAKKA GITAAR	CAMERA OBSCURA FILM	GESTRIPT STRIPS	FESO JAZZ	HUMUSRADIO HUMOR ROND ZEVENEN DUIDING	BANGGANG! BREAKS	OPUS KLASSIEK
20:00 21:00	DE GELUIDS- ARCHITECT GITAAR	FUNTIME GITAAR	BONGA BONGE FUSION	DREAD PRESSURE ROOTS	STINKFIST GITAAR	LIMITED EDITION HIP-HOP	THE VINEYARD REGGAE
21:00 22:00	WAKE UP STONER ROCK	KAGAN WAVE	LINKEROEVER GITAAR	BOP&BEYOND JAZZ	BIG BOUT YAH RAGGA	SONIC FICTION ELECTRONIKA	VOLTA! WOORD
22:00 01:00	CONCRETE JUNGLE JUNGLE	CLUB106 HOUSE	TABLE TACTICS HIP-HOP	SHIFTING GEARS BOSSA	SEKTOR 21 TECHNO	CLUB 106 WEEKEND EDITION	WHITES ON THE MOON FUSION (22:00-23:00) QUADRANTSIX JUNGLE (23:00-24:00)

“Man hat geschossen!”

Op 25 augustus 1914 werden in Leuven 248 burgers vermoord door soldaten van het Duitse invasielager. Ook andere Belgische steden telden veel burgerslachtoffers. Een nieuw boek van Ierse auteurs, dat vorige week in Leuven werd voorgesteld, biedt een indringend overzicht van deze brutale oorlogzomer.

De interesse voor de Eerste Wereldoorlog is aan een revival bezig. Dat bewijzen bestsellers zoals *'De Grootte Oorlog'* van Sophie De Schaepdrijver en de belangstelling voor het *Flanders Field Museum* in Ieper. Mensen ontdekken dat naast de verschrikkelijke gruwel die de Tweede Wereldoorlog heeft gebracht, er zich ook dicht bij huis en minder dan een eeuw geleden haast onbeschrijflijke taferelen hebben afgespeeld. Nochtans is het wetenschappelijk onderzoek naar deze gebeurtenissen relatief beperkt.

Het boek *'German Atrocities, 1914. A History of Denial'* van John Horne en Alan Kramer, werkzaam aan het Trinity College in Dublin, brengt daar verandering in. Het is het resultaat van een jarenlang onderzoek van bronnen van zowel de geallieerde als de Duitse zijde. Soms moesten hiervoor zelfs de archieven van de voormalige KGB of het Vaticaan worden aangesproken. Dit verhoogt sterk de betrouwbaarheid van de gegevens. De Ierse auteurs wilden immers af van de eenzijdige beschrijving van de feiten uit 1914. In de inleiding van het boek spreken ze dan ook over een 'Europese geschiedenis'. Het boek werd voorgesteld in de Promotiezaal van de Universiteitshal. Dat is symbolisch, want op die plek stond destijds de universiteitsbibliotheek die door de Duitsers volledig werd verwoest.

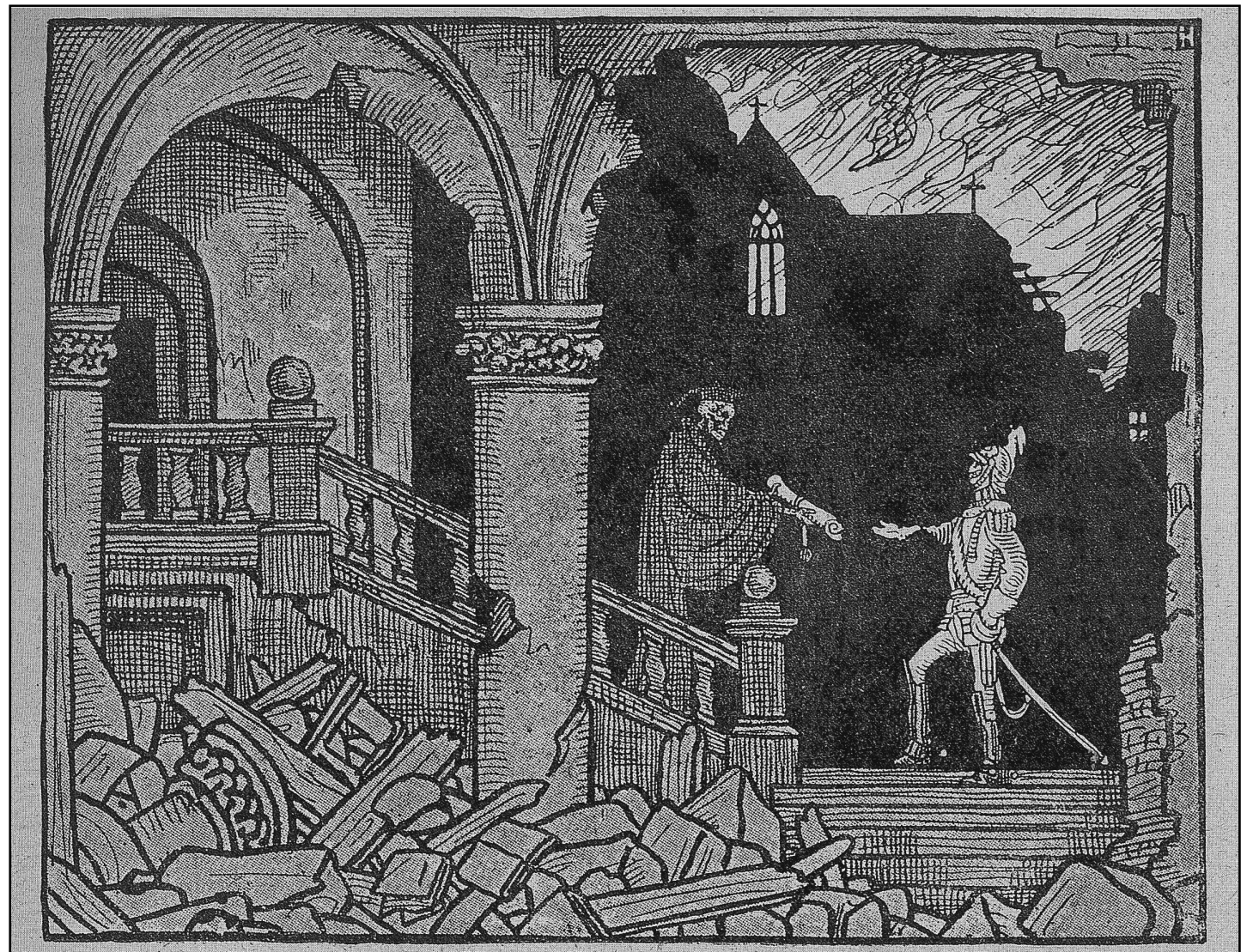
MITES

De centrale vraagstelling van de historicus: is het waar dat Duitse soldaten op massale schaal gruwelijke misdaden hebben gepleegd op burgers? En zo ja, wat was dan hun motivatie? Geen evidente vraag. Enkele jaren na de 'Grote Oorlog' werd immers al getwijfeld aan het waarheidsgehalte van sommige verhalen die sirkuleerden na de begindagen van de oorlog in 1914. Waren dit geen verzinsels of overdrijvingen van de geallieerden om de haatgevoelens aan te wakkeren of om neutrale staten zoals Amerika te bewegen om zich met de oorlog te bemoeien?

Aan Duitse zijde waren er echter ook 'verhalen'. Zij claimden dat in België en Frankrijk zogenaamde *franc-tireurs* aan het werk waren. Dit zijn burgers die als scherpshutter vanuit een bepaalde verdoken positie vijandige soldaten neerschoten. Dit was volgens het toen geldende internationale recht verboden. Het vechten moest overgelaten worden aan soldaten; burgers moesten afzijdig blijven, zoniet werden zij ook als vijandig beschouwd.

De onderzoekers waren dus gekonfronteerd met twee totaal uiteenlopende visies. In de eerste plaats zochten zij uit wat er precies had plaatsgevonden. Hier is geen ontkenning mogelijk. Vanaf het prille begin van de invasie, waarbij het met het Schlieffen-plan de bedoeling was om met één beweging door België naar Frankrijk te trekken, zijn er gevallen van massamoorden te noteren. Zo werden onder meer in de buurt van het versterkte Luik, waar de Belgische verdediging zich aanvankelijk concentreerde, honderden burgers gefusilleerd.

Het spreekt voor zich dat de Duitse soldaten niet het bevel hadden gekregen iedere burger neer te schieten. Waarom werden de burgers dan toch het doelwit? De mite van de *franc-tireurs* is het antwoord. Het is niet uit te sluiten dat er hier en daar een burger de wapens heeft opgenomen tegen de vijand — de Belgische overheid liet overigens overal aanplakken



In de ruïne van de Hal ontvangt de Duitse keizer van een skelet een eredoctoraat voor zijn beschavingswerk. (Spotprent door Albert Halm, september 1914 KU Leuven, Universiteitsarchief)

dit streng verboden was — maar van een georkestreerde *Volkskrieg*, zoals de Duitse kranten schreven, was geen sprake.

Het gerucht dat burgers zich gewapend verzetten, zorgde voor zo'n angstpsychose in de Duitse gelederen dat de minste provocatie op onevenredige wijze werd beantwoord. Soms waren geweerschoten in de verte — *“Man hat geschossen!”* — al voldoende om een aantal willekeurige burgers te straffen. Hierbij werd regelmatig de vreemde logica gevolgd dat de onschuldigen maar het gelag moesten betalen. Soms werden burgers ook gebruikt als levend schild door ze — zonder eten en drinken — enkele dagen als levend schild te gebruiken op bruggen en andere strategische plaatsen. Ook drank en frustratie over het feit dat de invasie niet liep zoals gepland, droegen bij tot een harte-loze aanpak van de Belgische bevolking.

Op de voorstelling van het boek in Leuven sprak schrijfster Brigitte Raskin over haar familie in Aarschot waar destijds massaeeksekuties hebben plaatsgevonden nadat door een verloren Duitse kogel de bevelhebber van het regiment was neergeschoten. De gebeurtenissen in Aarschot hebben jaren nadien nog een enorme weerslag gehad en ook nu nog kan men in vele families verhalen over deze verschrikkelijke uren navertellen.

In het boek beschrijven de auteurs, met uitgebreid bronnenmateriaal en op een minutieuze maar soms ijzingwekkende manier, hoe in allerlei Vlaamse en Waalse dorpjes de soldaten te werk zijn gegaan. Het verhaal over Leuven komt ruim aan bod. Dagenlang was het na de aankomst van de Duitsers in de stad rustig. De spanning was te snijden. Wanneer echter op 25 augustus 1914 ergens in de stad geweerschoten klinken, slaan de Duitsers op een wreedaardige manier toe en worden 248 burgers op straat of in hun huizen neergeschoten en een op zes huizen platgebrand, waaronder de bekende universiteitsbibliotheek. De

brand van Leuven staat ook nu nog bekend als een huiveringwekkende gebeurtenis.

PFaffen

Een aspekt dat de onderzoekers ook hebben ontdekt is het antikatoelieke sentiment dat bij vooral de (protestantse) Pruisische regimenten in het Duitse leger sterk aanwezig was. Uit getuigenissen blijkt dat sommige Duitse soldaten er werkelijk van overtuigd waren dat katoelieke priesters feitelijk de koördinatie van de *franc-tireurs* in handen hadden. Het is geen wonder dat Leuven, dat zowel een katoelieke universiteit — soldaten noemden ze denigrerend de *Pfaffen-Universität* — als veel religieuze ordes telde, werd geviserd.

Het geval-Leuven is echter meteen ook het beste voorbeeld van de wijze waarop achteraf de gruwelijkheden werden gebruikt om het beeld op te hangen van de Duitsers als barbaren. In tijden waarin het nationalisme hoogtij vierde, wilden volkeren zich als kultuurnatie profileren, dus vooral de vernietiging van de Leuvense universiteitsbibliotheek werd wereldwijd in de geallieerde landen veroordeeld. Na de oorlog figureerde overigens de slogan *'Ici finit la culture allemande'* boven de ruïne van de bibliotheek. Anderzijds spanden bepaalde Duitse kunstenaars zich in om tijdens de oorlog de beschuldigingen tegen Duitsland te ontkennen.

Nochtans is er ook sprake van diplomatieke dooi in de jaren twintig en ook hier gaat het boek uitgebreid in op de wijze waarop de gruwelijkheden uit 1914 achteraf werden herinnerd. Zeer bekend is het verhaal van de 'balustrade van Ladeuze'. De Amerikaanse architect van de nieuwe universiteitsbibliotheek, Whitney Warren, wilde in grote letters de leuze *'Furore teutonico diruta, dono americano restituta'* (Door Duitse furie vernield, door Amerikaanse steun heropgebouwd) aanbrengen. Rector Monseigneur

Ladeuze zag dit echter niet zitten. Het kwam zelfs tot een rechtszaak — die Warren verloor — en de plechtige inhuldiging ging daarom gepaard met grote protesten.

Hoewel ook in het Verdrag van Versailles bepalingen werden opgenomen over de berechting van 'oorlogsmisdadigers' — een primeur — komen de meesten er met lichte straffen vanaf. Wanneer de relaties opnieuw verslechterden in de jaren dertig, spreekt het voor zich dat er geen overeenstemmende visie wordt bereikt. Ook na de Tweede Wereldoorlog duurt het nog tot eind jaren vijftig voor op een gemengde Duits-Belgische conferentie wordt erkend dat bepaalde Duitse rapporten 'onbetrouwbaar' zijn. Pas in 2001 bood de Duitse regering in Dinant zijn verontschuldiging aan.

Het boek heeft daarom ook een opvallende actuele betekenis. Slechts zelden staan in moderne militaire conflicten nog twee legers rechtstreeks tegenover elkaar. Bij burgeroorlogen of guerrilla-aanvallen is de grens tussen burger en soldaat niet te herkennen. De media kunnen als nieuwe vorm van 'oorlogspropaganda' ertoe bijdragen dat er tegelijk zeer snel een weerzinwekkend beeld van de vijand kan worden geschetst, zelfs jaren nadien. Denken we maar aan 'de Serviër' voor het Westen of 'de Amerikaan' in bepaalde islamitische kringen. Het boek van Horne en Kramer is alleen daarom al een zeer lezenswaardig en leerrijk boek.

Thomas Leys

Het boek 'German Atrocities, 1914. A History of Denial' van John Horne en Alan Kramer is uitgegeven bij Yale University Press, telt 608 pagina's en ligt binnenkort in de betere boekhandel.

In de inkomhal van de Centrale Bibliotheek bevindt zich ook een kleine tentoonstelling over 'the Flames of Louvain' waarin de brand van Leuven met foto's en prenten wordt geduid.

Papa, ik lijk steeds meer op jou

Vadermoord, het is iets waar elke artiest op een bepaald moment over moet. Om de bloedvlekken en andere gruweligheden een beetje binnen de perken te houden, besloot het Stuk de artiesten daar een beetje in te begeleiden. Vier boeiende concerten liggen in het verschiet.

Het is weer een erg eenvoudig concept, maar het klinkt veelbelovend: vraag een artiest om zijn muzikale vaders te eren in een klein *tribute*-concertje van een half uur. Kris Dane mag aftrappen met zijn interpretaties van liedjes van Harry Belafonte. Dane kreeg bij zijn debuut vergelijkingen met Jeff Buckley en Prince naar het hoofd geslingerd. Tom Waits wou hij eigenlijk ook wel proberen, maar daarvoor had hij zijn stem niet mee.

Pieter-Jan De Smet voorstellen heeft weinig zin. Ook zijn recente derde langspeler *Light Sleeper* werd unaniem lovend onthaald. Voor *Vadermoord* stort hij zich op Bruce Springsteen. Teatermaker Jan Geers doet tussendoor ook nog iets met het oeuvre van Martin Scorsese.

Als het gaat om conceptuele dingen kan de Antwerpse scene natuurlijk niet achterblijven, en kijk: daar is Tom Pintens van — even ademhalen — *Flowers For Breakfast*, Zita Swoon en *Think of One*. Robbie Williams bewees al dat Frank Sinatra hip kan zijn, dus stort Pintens zich vierklauwens op het werk van dat andere *Rat Pack*-lid, Dean Martin. Om het helemaal af te maken, kan je ook een streepje Nat King Cole verwachten.

Erik Morel, ook van *Think of One*, probeert vooraf om jazz-legende Thelonious Monk nieuw leven in te blazen en, als alles goed gaat, doet hij misschien hetzelfde met Ornette Coleman. Omringd door goed volk als Anton Price en Stefan Blancke kan dat niet foutlopen. En ook op deze avond gaat een teatermaker — hier Hendrik De Smedt — met een aantal opnames van Elvis aan de slag voor de kers op de taart.

Daan Stuyven — geboren Leuvenaar en bekend van *Dead Man Ray* en het solo-project *Daan* — was de eerste die gevraagd werd. Het leek hem wel iets om Johny Cash of Bob Dylan covergewijs te eren. Ondertussen heeft hij besloten dat het ook niet Lee Hazlewood of Randy Newman ("te moeilijk pianospel") gaat worden, maar wel Depeche Mode. De electro-rockers zullen op sobere wijze met elektrische gitaar en stem herleven.

Nog meer *eighties* op deze avond met

Jef Mercelis. De treurwilt uit Turnhout gaat aan de slag met Smithsnummers. Tijdloze klassiekers zijn dat immers en wat zou er dan nog fout kunnen gaan? Wij kijken er in elk geval naar uit als Hugh Hefner naar het verjaardagsfeestje van zijn net achttien jaar geworden nichtje. Hendrik De Smedt blijft creatief met de King omgaan tussen de bedrijven door.

BORSTEN

Eindelijk een vrouw op de affiche met niemand minder dan Nathalie Delcroix van Laïs, die blijkbaar mentaal een onvermoede borstomvang heeft want ze waagt zich aan de ooit zo foute country van Dolly Parton. Daan Stuyven begeleidt haar op toetsen.

Guy Van Nueten is ook zo'n bezige bij: hij speelde bij *The Sands*, begon met Jef Mercelis *Zon en Zero*, speelt toetsen bij *Chitlin' Fooks* en trekt momenteel met Tom Barman Europa door op een akoestische mini-toernee. Voor *Vadermoord* haalt hij zijn klassieke opleiding van stal en waagt hij zich nog eens aan Bach. Binnenkort weer *Zon en Zero*, maar eerst dus een klassiek uitstapje. Een aanrader, lijkt ons. En ook

Praktisch:

Maandag 18 maart:
Kris Dane AKA Harry Belafonte
Jan Geers AKA Martin Scorsese
Pieter-Jan De Smet AKA Bruce Springsteen
Dinsdag 19 maart:
Eric Morel AKA Thelonious Monk
Hendrik De Smedt AKA Elvis Presley
Tom Pintens AKA Dean Martin
Dinsdag 26 maart:
Jef Mercelis AKA The Smiths
Hendrik De Smedt AKA Elvis Presley
Daan Stuyven AKA Depeche Mode
Donderdag 28 maart:
Guy Van Nueten AKA Bach
Jan Geers AKA Martin Scorsese
Nathalie Delcroix AKA Dolly Parton
Alle concerten vinden plaats in de Stuk Studio en beginnen om 20u30. Info & tickets: 016/32.03.20.



deze avond speelt Jan Geers wat met het werk van Scorsese.

Alweer muziek in Leuven dus. Het lijkt maar niet op te houden. En het lijkt erop

dat de vaststelling "it's getting better, all the time" rustig vervangen kan worden door de vraag: "kan het nog beter?"

Matthieu Van Steenkiste

VICTORIA SPEELT CLUB ASTRID VAN LIES PAUWELS

Een bankje in het teater

Acht acteurs zij aan zij aan een grote tafel. Droevige gelaatsuitdrukking en tranende ogen. Getooid in eenvoudige turnpakjes onthullen ze een aspekt van zichzelf.

De openingscène is erg minimaal: de acteurs zitten aan een lange tafel. Voor hen op de tafel ligt een ijzeren plaat met nummer. Ze zwijgen en kijken elkaar met hun bedroefde gezicht aan. Voor de rest is het decor zeer sober: een tafel aan de zijkant, nageemaakte muren en een buste van wijlen koningin Astrid.

De acteurs lijken aan het begin alle leed van de wereld te moeten torsen. Een voor één vertellen ze iets. Geen doorlopend verhaal of boeiende dialoog. Neen, flarden vertelsels over een eerste toneelherinnering, over de vader die alle mogelijke beroepen uitgeoefend heeft en dies meer. Ze vertellen hun verhaal aan een denkbeeldige figuur. Een na één dringen ze zich op aan de toeschouwer.

Iedereen vertoef in zijn eigen leefwereld, er is geen tijd of ruimte om naar elkaar toe te groeien. Het lijkt alsof ze zichzelf wat willen duidelijk maken, zichzelf willen manifesteren tegenover elkaar. Aandacht en respect opeisen. De integriteit van elke persoon bewijzen, dat lijkt de rode draad doorheen *Club Astrid*.

De verschillende losse scènes laat Pauwels aan elkaar rijgen door dansjes of gezongen stukken. Overbekende nummers, soms een tikkelte vals. Elke acteur krijgt zijn solo. Ook de obligate stukken krijgen een plaats in *Club Astrid*: de pedofiel die achter een meisje aanzit, een jonge vrouw geobsedeerd door haar uiterlijk, een man in een kleed.

Club Astrid is geen traditioneel teaterstuk. De acteurs dansen, zingen en springen. Echte dialogen zijn er niet. Vervelen doet de voorstelling niet, maar aangrijpen ook niet. De losse flarden die Lies Pauwels presenteert, zijn soms hilarisch. Op een bankje op een plein of in een park kun je

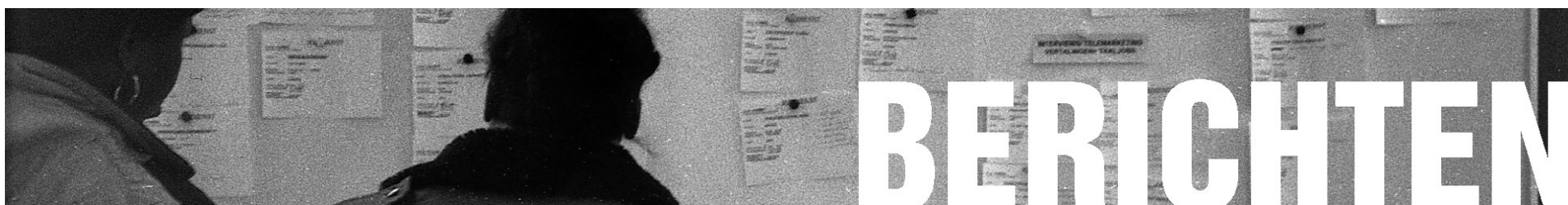


echter ook dergelijke scènes zien, je hoeft er niet per se voor naar het teater te gaan.

Katelijne Beerten
www.goddeau.com

Club Astrid van Victoria speelt op dinsdag 19, woensdag 20 en donderdag 21 in de Labozaal van het Stuk. Telkens om 20u30. Info & tickets: 016/32.03.20





BERICHTEN

Pedagogische week

De pedagogische realiteit is nog te vaak een vaag begrip, zowel voor studenten pedagogische wetenschappen als voor de doorsnee Vlaming. De Pedagogische Kring Leuven probeert tijdens hun pedagogische week deze realiteit dichterbij te brengen en concreter te maken. Tevens is deze week een uitgelezen mogelijkheid om het vakgebied meer uitstraling te geven en buitenstaanders kennis te laten maken met de Pedagogische Kring. Ook dit jaar heeft de Kring weer gezorgd voor een sterk programma.

Maandagavond zijn er twee films te bekijken waarin een pedagogisch thema centraal staat: Ca commence aujourd'hui en The Circle. Dinsdagavond vindt er een debat plaats rond het thema 'Kriminaliteit bij allochtone jongeren' naar aanleiding van de publikatie van het onderzoek van Marion Van San. Naast Van San zelf zullen ook professor Lode Walgrave en professor Jan Masschelein in het panel zitten. Professor Walter Hellinckx is moderator. Woensdagavond treedt de Tevonaband op, een muzikenssemble van personen met een mentale handicap. Donderdagavond is er een optreden van Golden Green, met in het voorprogramma het covergroepje Das Golden Combo, gevolgd door een afterparty.

Veertiende Pedagogische Week van 18 tot en met 21 maart, programma en informatie op www.pedagogie.student.kuleuven.ac.be of bel naar 0494/81.44.60

Politika-debat over internationalisering van het hoger onderwijs

Op donderdag 21 maart organiseert fakulteitskring Politika een debat over de internationalisering van het hoger onderwijs. In het panel zitten: André Oosterlinck (rector

ter (hoofd studie en ontwikkeling ACW) en Machteld Verbruggen (European Association for Education, Law and Policy). Dit alles wordt in goede banen geleid door moderator Guy Tegenbos (De Standaard).

Donderdag 21 maart 2002 om 20u De Valk 91.54 (Ladeuzeplein 30 of Tiensestraat 41). De toegang is gratis.

T.T.T.T

Wil jij het ook eens globaal anders bekijken? Op donderdag 26 maart gaat 11.11.11 brainstormen over een interactieve stand op het wereldfeest in Leuven. Dit zal plaatsvinden in de Via Via (Naamsesteenweg 226, Heverlee) om 20u. Kontaktpersoon: Liesbet Vanmechelen (0479/80.38.17)



(cartoon archief)

KU Leuven), Axel Aerden (studentenvertegenwoordiger in het Committee on Prague 2001 van Esib), Ann Demeulemees-

Uitwisseling Zuid-Afrika

Van 24 juli tot 22 augustus 2002 organiseert de Vlaams-Zuidafrikaanse Kultuurstichting in samenwerking met de Nederlands-Zuidafrikaanse Vereniging een uitwisselingsproject voor studenten hoger onderwijs tussen onze streken en Zuid-Afrika. Een twintigtal studenten krijgt de mogelijkheid voor een betrekkelijk lage prijs (grosso modo gelijk aan de vliegtuigtickets, namelijk 1495 euro) een maand door te brengen in de verschillende streken van Zuid-Afrika en er kennis te maken met diverse aspecten van het leven in dit boeiende land.

Op het programma voor 2002 staan (onder licht voorbehoud voor sommige steden): Windhoek (Namibië), Potchefstroom, Bloemfontein, Kaapstad, Stellenbosch, Pretoria en Johannesburg. Verblijf gebeurt normalerwijze bij gastgezinnen, en als randprogramma zijn er onder meer lezingen, rondleidingen en ontmoetingen met Zuid-Afrikaanse studenten voorzien.

Wie belangstelling heeft, wordt verzocht een curriculum vitae met motivering voor deze reis te bezorgen aan Frank Judo, Luchtvaartlaan 50/5, 1150 Sint-Pieters-Woluwe, f.judo@law.kuleuven.ac.be, uiterlijk op 10 april. In de tweede helft van april zal dan een kennismakings- en selectieontmoeting worden georganiseerd voor de Vlaamse kandidaten.



Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse

e-NIEUWSBRIEF

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief/>

Germania's Literaire Prijs

Germania Leuven presenteert de uitreiking van haar Literaire Prijs 2002. Op woensdag 27 maart 2002 kun je hiervoor vanaf 20u terecht in de Blauwe Kater. Je mag je er verwachten aan een gevarieerd programma vol muzikaal en literatuur uit eigen huis. Een van de toppers is L'Aura, dat kan omschreven worden als 'eigentijdse rock met de stem'.

Meer info vind je op <http://go.to/literaireprijs>; je kunt mailen naar literaireprijs@go.to

Koerdisch Nieuwjaar

CC Mesopotamië nodigt iedereen uit om samen het Koerdisch Nieuwjaar te vieren. Op woensdag 20 maart wordt dit gevierd in de grote aula van het Maria-Theresia-college. Vanaf 19u word je vergast op Koerdische hapjes en muziek. Inlichtingen op het nummer 016/62.49.87 of via mesopotamieleuven@yahoo.com

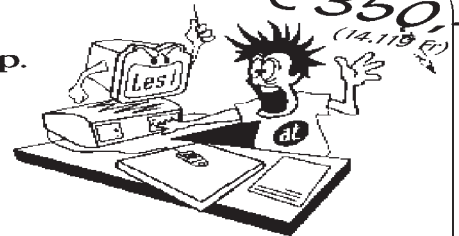
Er is een effectievere manier om te slagen...

Rebus
REPETITIEBUREAU
VOOR UNIVERSITAIRE STUDENTEN

CONTACTEER ONS VRIJBLIJVEND
TEL. 016/20 42 93
WWW.REBUS.BE

AANBIEDING VAN DE MAAND

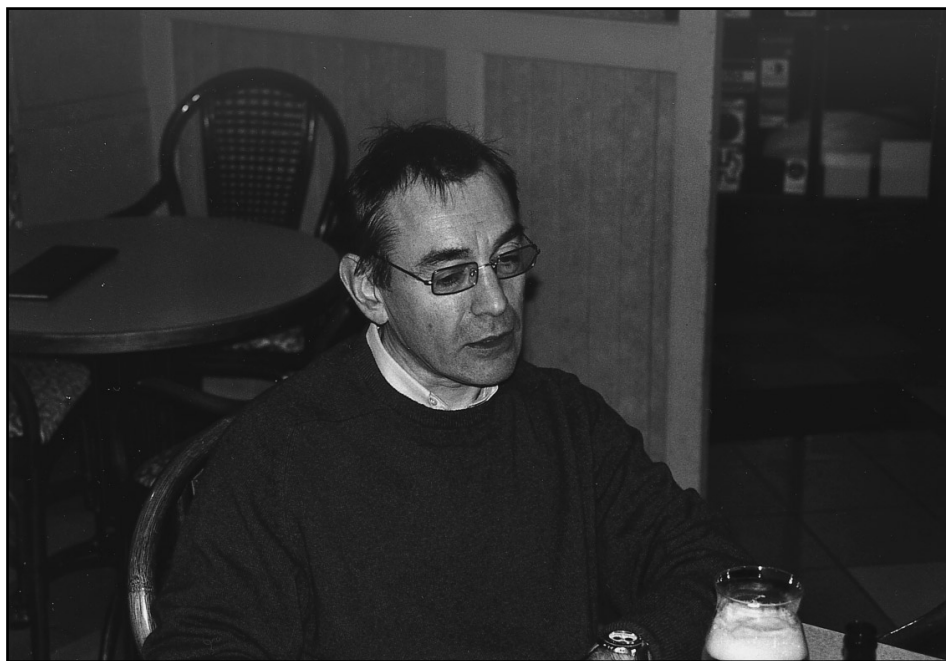
IBM
Pentium 166 Mhz MMX
Ram : 32 MB CD 52 sp.
Harddisk : 1.2 Giga
Scherm : SVGA 15"
Soundkaart, speakers,
PS/2 klavier, muis
Garantie: 6 maanden
De ideale computer voor alle dagelijks werk



RecuPC vzw. Oude Diestsestwg.3 Kessel-Lo tel. 016.26.13.49
(kruising Martelarenlaan - Diestsestwg) open: di - zat. doorl. van 10 - 17 uur.

Waardig ouder worden aan de KU Leuven

Fet is niet al jong en onbezonnen wat er aan onze universiteit rondloopt. Hier en daar merk je wel eens een oudere medestudent op in de aula. Kwatongen beweren wel eens dat studeren voor hen louter een tijdverdrijf is. Niets is minder waar.



Joachim Hanot

Beide heren die we opzochten hebben er al een heuse carrière opzitten. Zo was Hugo Van Rompaey (59 jaar) leraar in het middelbaar onderwijs, burgemeester van Geel, parlementslid en pr-manager van een petrochemisch bedrijf. De lijst van studies die Hugo heeft aangevat en succesvol heeft beëindigd is zowaar nog indrukwekkender. Hij behaalde diploma's in de klassieke filologie, filosofie en antropologie en combineert op dit moment teologie met kunstwetenschappen.

Joachim Hanot (47 jaar) hield het in de derde kandidatuur geneeskunde voor bekeken om daarna kunstgeschiedenis te gaan studeren. Later ging hij nog filmregie studeren en heeft nadien jarenlang gewerkt als maker van industriële documentaires. Joachim gaf zijn job op en zit op dit moment in de tweede kandidatuur rechten.

UITGESTELD

Veto: *Waarom die drastische keuze om een mooie job in te ruilen voor het hondenleven van een student?*

Joachim: «Dat is een erg moeilijke vraag waarmee ik zelf lang heb geworsteld. Aan de hand van een combinatie van verschillende factoren heb ik de beslissing genomen om opnieuw te gaan studeren. Enerzijds omdat ik enkele ontgoochelende contacten heb gehad met het gerecht waarbij ik het gevoel had dat ik niet genoeg afwist van de materie om mij te kunnen verdien en anderzijds omdat ik weinig voldoening vond in mijn job. Rechten hebben me ook altijd erg geboeid en ik zie mezelf later zeker nog als advocaat of als magistraat door het leven gaan.»

Hugo: «Wat ik nu doe, is het volgen van een uitgesteld programma. Na mijn vier jaar klassieke filologie had ik al het gevoel dat ik ooit nog opnieuw zou beginnen studeren. Dat ik zoveel dingen tegelijk studeer, heeft gewoon te maken met het feit dat al deze richtingen mekaar overlappen. Het inzicht dat ik dankzij de ene cursus verwerf in een andere cursus geeft me een enorme voldoening. Ook ik wil al deze dingen later zeker nog gaan benutten. Ik denk er zelfs aan om nog te gaan doctoreren.»

Veto: *Hoe reageerde jullie omgeving op de beslissing om opnieuw te gaan studeren?*

Hugo: «Mijn vrouw en kinderen vinden

het gewoon schitterend voor mij. Ik heb trouwens nog een paar examens samen met mijn zoon afgelegd. Maar in de politieke wereld waren de reacties nogal uiteenlopend. De mensen van de oppositie wisten het zeker te appreciëren en daar merkte ik wel veel bewondering op. In de eigen partij daarentegen beweerden sommige dat ik maar studeerde om 'in de gazet te komen'. Maar wat ik hier nu doe, geeft mij gewoon een enorme voldoening. Soms bel ik zelfs van-

uit Leuven naar mijn vrouw om te zeggen hoe gelukkig ik mij voel met al hetgeen mij hier overkomt.»

Joachim: «Ik merk wel dat sommige mensen zich heel veel vragen stellen bij mijn keuze. Ik durf zelfs gerust stellen dat sommigen een beetje jaloers zijn, maar de meeste reacties zijn toch positief. Ik vind het echt heel jammer dat Hugo en ik nog steeds een uitzondering vormen. Ik kan het aan iedereen ten stelligste aanraden om opnieuw te beginnen studeren.»

BUITENLAND

Veto: *Voelen jullie er nog iets voor om naar het buitenland te trekken?*

Joachim: «De mogelijkheid die studenten nu krijgen om in het buitenland te gaan studeren, vind ik echt fantastisch. Ik heb zelf een tijdje in Oost-Duitsland gestudeerd maar het heeft heel wat voeten in de aarde gehad om daar te geraken. Vroeger kregen enkel doctoraatstudenten de mogelijkheid om naar het buitenland te gaan en dat was dan meestal voor een langere periode. Nu worden studenten bijna tegen hun zin naar het buitenland gesleept. En wat mij betreft, ik zie het zeker zitten om bijvoorbeeld nog in Nederland te gaan studeren.»

Hugo: «Ik heb daar zeker belangstelling voor. Ik zou bijvoorbeeld even goed naar Nederland kunnen pendelen, maar nog verder van huis zie ik voorlopig niet echt zitten. Dat kan ik mijn vrouw niet aandoen. Ik ben trouwens dertig jaar bijna niet thuis geweest. Stel nu dat ik toch naar het buitenland zou trekken, dan zou het op eigen kosten zijn en niet via een Erasmusprogramma. Ik wil die mogelijkheid niet ontnemen aan jonge mensen.»

Veto: *Hebben jullie veel contact met jullie medestudenten?*

Hugo: «Bij mij is dat gewoonweg fantastisch. Ik ervaar zelfs helemaal geen leeftijdsverschil met mijn collega's. De intellectuele capaciteiten van sommige medestudenten zijn voor mij echt een openbaring. Je moet dus zeker geen grijs haar hebben om intelligent te zijn. Ik ga nu niet elke fuif met hen beginnen aflopen — die tijd is voorbij, maar wij gaan geregeld samen een pint pakken. Ik heb trouwens mijn naam meteen gemaakt bij mijn medestudenten

door ooit een *fopcollege* te geven aan de nieuwe eerstejaars van godsdienstwetenschappen. Ik had de opdracht gekregen om alles zo ingewikkeld mogelijk te maken. Die arme eerstejaren wisten niet wat hen overkwam en die van de licenties zaten daar maar te lachen.»

Joachim: «Ik denk dat dat veel te maken heeft met de richting die Hugo volgt. Ik heb heel weinig contact met de andere studenten. Eigenlijk heb ik een betere relatie met de proffen dan met mijn medestudenten. Ik ervaar dus toch nog een serieuze kloof tussen ons. Als ik in de aula zit, voel ik mij niet anders dan hen, maar zij voelen zich wel anders dan mij. Ik vind het trouwens verschrikkelijk dat ze mij nog altijd met 'u' aanspreken.»

WASPOEDER

Veto: *Wat zijn de grootste verschillen tussen het studentenleven van toen en dat van nu?*

Joachim: «Je moet eerst en vooral een onderscheid maken tussen het studeren zelf en het studentenleven. Wat het studeren betreft, valt het mij sterk op dat de student veel minder aan zijn of haar lot wordt overgelaten en dat de professoren veel meer ten dienste staan van de studenten. Langs de andere kant worden de regels, bijvoorbeeld bij het examineren, op dit moment veel strikter toegepast dan in mijn vroegere studententijd. Het studentenleven is gewoon niet meer te vergelijken. De student is veel individualistischer geworden. Ze zoeken veel minder contact met elkaar en zijn ook veel minder sociaal geëngageerd.»

«Vroeger stonden we in de aula aan te schuiven om in de mikro bepaalde situaties aan te klagen. Wij kwamen met vijftienduizend man op straat om te protesteren tegen het kolonelregime in Griekenland. Probeer je nu eens voor te stellen dat iemand een betoging organiseert tegen de verkiezing van Mugabe. Daar komt dus geen kat meer op af. Ik mis ook die studentikoziteit van vroeger. Op de eerste vrijdag van het academiejaar goten wij bijvoorbeeld een paar dozen waspoeder in de fontein op het

de kasseien van de Grote Markt uitgebroken. Dat was toen de normale gang van zaken.»

Veto: *Passen jullie nog steeds dezelfde studiemethode toe als zoveel jaar terug?*

Joachim: «Ik hou mijn stof alleszins beter en regelmatigiger bij dan vroeger. Je moet ook wel weten dat de manier van lesgeven sterk veranderd is. Alles gebeurt veel gestructureerder en de prof kan zich bijvoorbeeld niet meer veroorloven om helemaal geen cursus te hebben. Dat was vroeger wel anders. Maar die nieuwe manier van lesgeven laat mij toch toe om makkelijker en beter te studeren dan weleer. Ik onderscheid ook veel beter hoofdzaak van bijzaak.»

Hugo: «Ik pas nog altijd dezelfde methode toe. Ik maak nooit schema's of ondervindingen maar ik onderstreep en memoriseer. De omstandigheden zijn wel soms anders dan vroeger. Nu ben ik gestopt met mijn professionele activiteiten, maar een paar jaar geleden gebeurde het wel eens dat ik een of ander examen zat te blokken tijdens een beheerraad.»

BESCHIEDENHEID

Veto: *Hoe voelt het om een examen af te leggen bij iemand die je zoon had kunnen zijn?*

Hugo: «Ik ben altijd politicus geweest en als er één ziekte is waar politici aan lijden dan is het narsisme. Maar wanneer ik dan ondervraagd word door iemand die een stuk jonger is dan mezelf, is dat een mooie les in bescheidenheid. Ik heb heel mijn leven niets anders gedaan dan brieven gedikteerd en verslagen opgesteld. Laatst kreeg ik van een piepjonge assistent een paper terug waarvan de vier eerste bladzijden gewoon doorstreept waren. Van zulke ervaringen leer ik dus enorm veel. Het is altijd wel een beetje onwennig op het examen maar ik denk niet dat de professoren ons anders beoordelen omdat we ouder zijn.»

Veto: *Houdt de KU Leuven voldoende rekening met de oudere studenten?*

Joachim: «Als je ouder bent, heb je andere bezigheden en een andere tijdsindeling. Maar de manier van examineren zoals dat nu gebeurt, dus in één enkele periode, is



Hugo Van Rompaey

Fochplein. Die eerste dag had je toen echt een kat- en muisspel met de politie die het spel overigens maar al te graag meespeelde. Je kon je studententijd trouwens niet beëindigen zonder een nachtje in de sel te hebben gezeten. Ach, het studentenleven op dit moment is slechts een fractie van wat het ooit geweest is.»

Hugo: «Laat mij nog een voorbeeldje geven. De manier waarop burgemeester Tobback de studenten behandelt, maakt me gewoon woedend. Aan de veiligheid van studentenkoten wordt niets gedaan maar o wee als je achterlicht stuk is. Ik ben er zeker van dat er nog studenten zijn die dit zo aanvoelen, maar waarom doen ze er dan niets aan? In de jaren zestig had ik al lang de helft van

toch wel erg gericht op de jongere studenten. De universiteit zou daar heel makkelijk iets kunnen aan doen. Ze zou bijvoorbeeld een regeling kunnen uitwerken zoals voor topsporters of voor werkende studenten.»

Hugo: «De universiteit zou een geëigend programma moeten voorzien voor oudere studenten. En niet alleen voor oudere studenten, maar ook voor beleidsmensen of mensen uit de zakenwereld zou dit een kans zijn om met beide handen te grijpen. Al duurt dat programma maar een jaartje, het is zo'n verrijkende ervaring.»

**Corneel Haine
Tijl Vereenoghe**